

อะโบ Talk

รยยนต์มือแปด (เพราะสภาพเก่าจนไม่รู้ว่าจะเก่ายังไง)
เล่นเข้าไปภายในมหาวิทยาลัยชื่อดังที่การันตีว่าทุกคนที่เรียนที่นี่
ฐานะย่อมไม่ธรรมดาเพราะค่าเทอมแพงลิบลั้ว แต่สำหรับผม ‘นะโม
พุทธานะ รัตนอินแก้ว’ ถามว่ารวยหรือเปล่า ตอบเต็มปากด้วย
ความภาคภูมิใจครับ รวย...รวยหนี้รวยสิน (ดูจากสภาพรถแล้ว ก็
ไม่น่าถามเท่าไร)

ผมไม่ใช่คนมีฐานะอะไรหรอกครับ ออกไปทางยากจนและ
ขัดสนแร้นแค้น แต่ที่มีโอกาสได้มาร่ำเรียนที่นี่เพราะสอบชิงทุนได้
ต้องขอบคุณคนบนฟ้าที่แม้จะส่งผมมาในครอบครัวที่ไม่ร่ำรวย แต่
ก็มีอุปถัมภ์สมบัติอันล้ำค่า นั่นคือสมองอันปราดเปรื่องมาให้
ทดแทน จนผมสามารถก้าวเข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัยที่ผมไม่เคยคาด
คิดว่าจะได้มาเหยียบที่นี่อย่างน่าอัศจรรย์

ผมเปิดประตูตึกซึ่งต้องเปิดเบาที่สุดเท่าที่จะเบาได้ เพราะถ้า
ใช้ความรุนแรงอาจจะเปิดแล้วเปิดเลย ปิดไม่ได้เพราะหลุดลงไปกอง

ที่พื้น ยืนมองหอพักที่ผมต้องมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ตลอดอายุของ
นักศึกษาปีหนึ่งที่ทางมหาวิทยาลัยบังคับให้ต้องพักหอใน

“พออยู่ได้ไหมนะโม”

ผมหันกลับไปมองแม่ที่กำลังเดินลงมาจากรถ “อยู่ได้สิครับ
แม่”

“นะโม!” เสียงของใครบางคนตะโกนเรียกผมขึ้น พอหันกลับ
ไปมองก็เห็นอินทัช เพื่อนสนิทของผมที่สอบชิงทุนได้เหมือนกัน
กำลังวิ่งเข้ามาหา

“อโหสิกรรมครับหลวงตา” อินทัชนั่งลงกราบหลวงตาที่มาส่ง
ผมด้วย

“ให้พระเจ้าใช้คำว่าน้มนัสการ ไม่ใช่ขอโหสิกรรม หลวงตาสอนก็
ไม่เคยจำ”

อินทัชยิ้มอาย “ขออโหสิกรรมครับหลวงตา ผมลืม”

“ขอโทษก็พอ หลวงตายังไม่ตาย”

ผมหัวเราะ หลวงตาเคยสอนเรื่องนี้หลายครั้ง แต่อินทัชก็ไม่
เคยจำ ใช้คำผิดๆ ถูกๆ อยู่เรื่อย ทว่าก็เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร
ครับ อินทัชเรียนเก่งมากโดยเฉพาะสายวิทย์-คณิต แต่ติดลบสุดๆ
ด้านพระพุทธศาสนา แต่เขากลับเลือกเรียนสายครูพระพุทธศาสนา
ไม่ใช่เพราะชอบนะ แต่เลือกเรียนตามผม ตอนแรกมันก็ตั้งใจจะสอบ
เล่นๆ เพราะเกรดถึง แต่พอติดอินทัชกลับเปลี่ยนใจจะเรียนสายนี้
เฉยเลย

ครอบครัวอินทัชไม่ได้ยากจนนะครับ ร่ำรวยเลยแหละ
สามารถเลือกเรียนอะไรก็ได้ แต่เราสองคนสนิทกันมากจนจะจบ
ม.6 ถ้าต้องแยกกันก็นึกใจหาย ตัดปัญหาโดยเขาก็เลือกเรียนที่เดียวกับผมเลย

“อินมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อเช้า เสียตายเราไม่ได้พักห้องเดียวกัน”

“ไม่เป็นไรหรอก ก็อยู่ตึกเดียวกันอยู่ดี” แม้อยากอยู่ด้วยกัน
แค่นั้น ก็ต้องเข้าใจในกฎระเบียบของหอพักครับ ที่นี่ทางมหา-
วิทยาลัยจะจับนักศึกษาคละกันอยู่แบบรุ่มเมท ไม่ได้แบ่งว่าต้องเป็น
เพื่อนกัน เรียนคณะเดียวกัน หรือสาขาวิชาเดียวกันหรือเปล่า “อิน
รู้หรือยังว่าได้พักกับใคร”

“ยังไม่เห็นตัว แต่ของมาแล้ว ชี้อรงข้าว”

ผมหัวเราะ “ชี่อน่ากินจัง”

“นะโม เดี่ยวหลวงตาว่าไปไหว้ศาลก่อนดีกว่า มาอยู่ที่นี่ก็ต้อง
ฝากเนื้อฝากตัวให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดูแลคุ้มครอง”

“ดีเลยครับหลวงตา ผมก็ยังไม่ไหว้เลย ขอไหว้ด้วยคนนะ
ครับ”

ผมกับอินหิ้วน้ำดอกไม้รูปเทียนที่เตรียมมาไปไหว้ศาลเจ้าที่
เจ้าทาง ขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ที่นี่ให้คุ้มครองตลอดระยะเวลา
ที่มาอาศัยใช้ชีวิต มีคนที่ผ่านไปผ่านมาหันมองพวกผมอยู่บ้าง

“ดูแลตัวเองด้วยนะลูก”

“แม่อีกเหมือนกันนะครับ โม่ไม่อยู่ก็ต้องดูแลตัวเอง อย่าทำงาน
หนักมากนะครับ โม่เป็นห่วง” ผมก้มลงกราบที่ตักแม่ น้ำตาคลอสอง
เบ้าตา รู้สึกใจหายกับการสยายปีกโบยบินออกจากรังครั้งแรกในชีวิต
ที่ผ่านมาผมอยู่กับแม่ตลอด เพราะพ่อผมเสียชีวิตไปตั้งแต่เด็ก จึง
ทำให้เราสองคนสนิทสนมกันมาก

แม่อิงผมลุกขึ้น น้ำตาที่คลอเบ้ามันก็ไหลรินอาบแก้ม จน
คนเป็นแม่น้ำตาไหลตามอย่างอดไม่ได้ แต่ท่านก็ฝืนยั้งมือมากุม
สองแก้มผมเบา ๆ

“โตแล้วนะ นะโม ร้องให้แบบนี้ไม่อายสาว ๆ เหมอลูก ดูลิ มีคนมองด้วย”

“แต่แม่โตกว่าโมอีก แม่ก็ยังร้องเลย”

“กีนะโมนั้นแหละชวนแม่ร้อง” ผมโผล่เข้ากอดท่านอีกครั้ง อบอุ่นกับอ้อมอกที่ผมได้สวมกอดแทบทุกวัน แต่นับจากนี้อาจจะไม่ได้สัมผัสกับความรูสึกนี้บ่อยแล้ว

หลังจากไหว้แม่เสร็จ ผมก็เดินไปนั่งลงก้มกราบหลวงตา ซึ่งท่านเป็นคุณตาแท้ ๆ ของผม เหมือนเป็นพ่อคนที่สองที่คอยดูแล ใช้ธรรมะอบรมขัดเกลาผมมาตั้งแต่เด็ก

“ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนนะ นะโม อยู่ที่นี่ไม่เหมือนบ้านเรา แสงสีเป็นของหวานที่ยั่วให้ทุกคนอยากลิ้มลอง ดังนั้นเราต้องมีสติในการใช้ชีวิต ระลึกไว้เสมอว่าเรามาเรียนเพื่อสร้างอนาคตให้แก่ตัวเอง และต่อเติมความหวังให้แก่พ่อแม่และครอบครัว”

“ขอบคุณครับหลวงตา”

หลังจากรำลាក់เสร็จแล้ว ทางครอบครัวผมก็กลับไป ผมยืนมองจนกระทั่งรถแล่นหายไปจากระยะการมองเห็น เหมือนหัวใจผมเล็กลงเรื่อย ๆ กระทั่งมือของอินทัชมาแตะลงบนไหล่ฉันแหละ ผมจึงละลายตาจากด้านหน้าหันกลับมาหาเพื่อนรัก

“ยกกระเป๋าขึ้นไปเก็บบนห้องเถอะ เดี่ยวกูช่วย”

ของผมมีไม่มากหรอก ก็แค่กระเป๋าสองใบ ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ ผมกับอินทัชยกกันคนละกระเป๋า กำลังจะเดินเข้าลิฟต์ แต่ก็มีเสียงเรียกจากคนด้านหลังชัดเจน

“นาย ๆ” นาย ๆ ที่อีกคนเรียกหมายถึงอินทัชแน่ ๆ ไม่ใช่ผม เพราะสายตาค้างจ้องไปที่คนข้าง ๆ

“เรียกเราเหรือ”

“ใช่ นายพักห้อง 413 ปะ พอดีเห็นรุ่มเมทนายถามหาอยู่ ว่า
จะเลือกที่นอนอะไรไม่รู้”

“อ้อ ๆ เดี่ยวเราไป ขอบใจมาก” อินทัทหันมาหาผม “มึงขึ้น
ไหนโม”

“ชั้นห้า”

“งั้นเดี๋ยวก็ไปส่งมึงก่อน เดี่ยวค่อยลงมา”

“ไม่เป็นไร กระเป๋าโมมีแค่สองใบ เดี่ยวถือขึ้นไปเองได้ อิน
ไปเถอะ เดี่ยวเพื่อนรอ”

“เอางั้นเหรือ”

ผมพยักหน้า พอเข้าไปในลิฟต์ถึงชั้นสี่อินทัทก็แยกตัวไป ผม
ขึ้นต่อไปอีกชั้นถึงชั้นห้าก็เดินออกจากลิฟต์ มองหาห้อง 512 ซึ่งเป็น
ห้องของผม

ก่อนหน้านี้ผมไปเอากุญแจห้องกับเจ้าหน้าที่ ได้รู้ข้อมูล
คร่าว ๆ ว่าผมได้รุ่มเมทชื่อภูมิทัศน์ เรียนคณะแพทย์ มันทำให้ผม
โล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เพราะส่วนใหญ่คนที่เป้นแพทย์ที่ผมเคยเห็น
จะเป็นคนค่อนข้างนิ่ง สุภาพ สะอาดสะอ้าน ซึ่งก็น่าจะเข้ากับผมได้
เพราะด้วยนิสัยไม่ค่อยชอบอะไรที่โหวกเหวกโวยวายสักเท่าไร

ก๊อก! ก๊อก!

ผมเคาะประตูไม่แรงนัก เมื่อมาถึงห้อง 512 รอเกือบสองนาทีย
ได้ก็ไม่เห็นมีการตอบรับ กำลังจะยกมือขึ้นเคาะอีกครั้ง แต่ประตูก็
เปิดออกมาก่อน

คนที่ยืนอยู่ด้านหน้า ทำเอาผมผงะเล็กน้อย ถึงกับต้องหัน
มองหมายเลขห้องว่าผมเคาะประตูผิดห้องหรือเปล่า แต่มันก็ห้อง
512 แน่ ๆ แต่ทำไมคนที่ยืนอยู่ด้านหน้าผมมันไม่เหมือนคนที่ผมนึก

จินตนาการไว้

สุภาพเรียบร้อย แต่งตัวสะอาดสะอ้าน ผมเผ้าเนียบ แต่งตัวเหมาะสม

เปล่าครับ คนที่ยืนอยู่ด้านหน้าผม ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง ทั้งเนื้อทั้งตัวแทบจะเปลือยเปล่า มีเพียงบ็อกเซอร์ตัวเล็กตัวเดียวเท่านั้นที่สวมใส่ แต่เขาก็หุ่นดีนะครับ กล้ามเป็นกล้ามเนื้อ ชิกซ์แพ็กก็แน่นอยู่ คงออกกำลังกายและดูแลตัวเองเป็นอย่างดี แต่ผมเผ้านี้กระเซอะกระเซิงเหมือนถูกผีหลอกมาหมาดๆ ไหนจะหนวดที่ดกดำนั้นอีก

ถ้าตอนกลางคืนผมไปเจอผู้ชายคนนี้ก็บึ้งองอาจพร้อมกัน ผมเลือกตีผู้ชายคนนี้นักองอาจนะครับ เขาน่ากลัวกว่างูอีก

“ถ้าจะมองขนาดนี้ ก็นุกๆเลยไหม”

“เออ ขอโทษครับ ที่เสียมารยาท ผมแค่สงสัยว่าคุณใช้คุณภูมิทัศน์ วัฒนาถาวรสกุล เรียนชั้นปีที่หนึ่ง คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัย...”

“พอ! ไม่ต้องยาวขนาดนั้น เดี่ยวจะมาทั้งชื่อพ่อ ชื่อแม่กู นี่แหละคนที่มึงถามหาทั้งชื่อ ทั้งนามสกุล และคณะที่มึงถาม”

ผมยิ้ม ดีใจที่มาไม่ผิดห้อง แค่มองตรงที่คนที่ผมคิดไว้ในจินตนาการไม่ใช่คนเดียวกับเขาคนนี้

“สวัสดีครับ” ผมยกมือไหว้อีกฝ่ายนอบน้อมตามแบบฉบับมารยาทไทยแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อีกฝ่ายทำหน้าเหมือนงุนงงนิดหน่อย “ผมชื่อ พุทธายะ รัตนอินแก้ว ชื่อเล่น นะโม อายุ 20 ปี เรียนอยู่คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาการสอนพระพุทธศาสนาและจิตวิทยาแนะแนว ภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกาญจนบุรี หมู่บ้าน...”

“ทำไมไม่ถือทะเบียนราษฎรมาด้วยล่ะ ถ้าจะแนะนำขนาด

นั่น” อีกคนขัดผมขึ้น ในขณะที่ผมยังแนะนำตัวไม่เสร็จ

“ผมต้องมาเป็นรุมเมทกับคุณภูมิทัศน์ ก็ต้องแนะนำให้รู้จักสิครับ”

“ทีหลังก็แนะนำแค่ชื่อพอ ไม่ต้องร่ายยาว และไม่ต้องยกมือไหว้กู กูกับมึงอายุเท่ากัน”

“อายุเท่ากันก็ไหว้ได้นะครับ เป็นการไหว้เพื่อน”

“ยังเถียงอีก” เขาถอนหายใจ “เรียกกูว่า ตัน ก็ได้ไม่ต้องเรียกชื่อเต็ม”

“แต่ผมเห็นในใบประวัติคุณชื่อเล่นตันหนาวไม่ใช่เหรอครับ”

“เรียกแค่ตันก็พอ ไม่ต้องเรียกตันหนาว ไม่ชอบให้ใครเรียก”

“ไม่กลัวพอแม่เสียใจเหรอครับ”

“เสียใจอะไร”

“ก็พอแม่อุตส่าห์ตั้งชื่อว่าตันหนาว แต่คุณไม่ชอบ”

“ไม่ต้องสงสัยมาก แล้วก็เข้ามา”

“ขอบคุณครับ”

ผมก็ลงไปหยิบกระเป๋า ก่อนเดินตามเข้าไปในห้อง ทันทีที่เดินเข้าไปภายใน ผมก็ถึงกับตะลึง ไม่ใช่ตะลึงว่าห้องสะอาดหรือหรูหราอะไรครับ แต่ผมไม่มั่นใจว่านี่คือห้องพักหรือบ่อขยะกันแน่

“คุณตันครับ คุณตันเรียนแพทย์จริง ๆ ใช่ไหมครับ”

“ก็...เออ ทำไม”

“อ้อ! ปละ...เปล่าครับ”

“หาที่ว่างวางของเอาก็แล้วกัน ห้องมันอาจจะรกนิดหนึ่ง ยังไม่ได้เก็บ”

“รกนิดหนึ่ง” ผมยิ้มแหย “ถ้ารกกว่านี้เราจะไปนอนไหนกันครับ”

ต้นหนาวหรีตาแควมอมผม สายตาของเขาไม่ค่อยพอใจนัก
“นี่กำลังบอกว่ากูทำห้องรกใช่ไหม”

“อ้อ ครับ”

“อยากมีปัญหากับรุ่มเมทตั้งแต่วันแรกเลยเธอ”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้อยากมีปัญหา ผมขอโทษครับ” กำลัง
จะยกมือไหว้ แต่นึกขึ้นได้เสียก่อนว่าเขาไม่ให้ไหว้ เลยต้องเปลี่ยน
มาเป็นก้มหน้าลงเล็กน้อยแทน “ขอโทษที่พูดความจริงครับ”

“อ้าว! ใสนี้วอนดินซะแล้ว”

“ผมพูดอะไรผิดเธอครับ ก็ห้องมันรกจริง ๆ นี่ครับ ถ้าผม
บอกว่าทำไมห้องสะอาดจังเลย ขยะสักชิ้นก็ไม่มี เท่ากับว่าผมโกหก
มันผิดศีลนะครับ ผมแค่พูดความจริงในสิ่งที่ตาเห็น ไม่ได้มีเจตนาจะ
ต่อว่าคุณต้นนะครับ แต่ถ้าหากผมทำให้คุณต้นไม่พอใจ ผมก็ต้อง
ขออภัยอีกครั้ง”

“เออ มึงจะขออะไรก็ขอไปเหอะ กูขี้เกียจจะคุยกับมึงแล้ว
ประสาทจะกิน” ต้นหนาวโบกไม้โบกมือ แล้วทิ้งตัวลงบนเตียงรก ๆ
ผมเลยต้องค่อย ๆ เดินแบบย่อง ๆ เข้ามาด้านในหาที่วางกระเป๋า

“มึงเดินจงกรมเธอ ทำไมต้องเดินย่องขนาดนั้น”

“ผมกลัวเหยียบขยะพวกนี้นะครับ เดี๋ยวพื้นมันจะเปื้อนมาก
ขึ้น เดี๋ยวผมขออนุญาตเก็บเศษขยะพวกนี้ไปทิ้งได้ไหมครับ”

“ไม่ได้มั้ง กูคงเก็บไว้บูชาแหละ เอ้อ! นี่กูได้รุ่มเมทประเภท
ไหนวะ กูจะบ้าตาย!”

ผมเก็บขยะ กวาดพื้น ถูพื้น ใช้เวลาเกือบสามสิบนาที
เพราะไม่ใช่แค่ถุงขนมที่วางเกลื่อนกลาด เสื้อผ้าที่ถอดไม่เป็นที่
เป็นทางนั้นอีก เห็นสภาพแล้วได้แต่สงสัยในใจว่าเขาเรียนแพทย์

จริง ๆ เหมอ ทำไมหาความเป็นระเบียบไม่ได้เลย

“คุณตันครับ ทำความสะอาดเสร็จแล้ว จะให้ผมนอนไหนครับ”

“หน้าประตูโน้น”

ผมหันมองหน้าประตู รู้สึกลำบากใจเลยทีเดียว “ให้ผมนอนหน้าประตูมันจะลำบากตอนที่คุณตื่นเดินเข้าเดินออกนะครับ”

“โอ้ย! มึงเข้าใจว่ากูประชิดไหมวะ มึงเห็นเตียงนั่นไหม เตียงนั่นไง เตียงมึง นอนเลย หรือมึงต้องให้กูไปอัญเชิญพ่อพราหมณ์มาทำพิธีให้ก่อน ถึงจะนอนได้”

ผมมองเตียงที่ตอนนี้อยู่กว้างไปด้วยเสื้อผ้าเกลื่อนกลาด ตู้เสื้อผ้าก็มี ทำไมไม่เก็บไปแขวนก็ไม่รู้ “ตู้เสื้อผ้าคุณตันตู้ไหนเหอครับ ผมจะเก็บเสื้อผ้าไปไว้ให้”

“ไม่ต้อง เสื้อผ้ากู เดี๋ยวกูเก็บเอง” ตันหนาววางโทรศัพท์มือถือลูกมาเก็บเสื้อผ้าตัวเองไปแขวนไว้ในตู้ ส่วนผมก็เก็บถุงขนมที่เขากินแล้วทิ้งไว้ไปทิ้ง

“มีมดด้วย” ผมพิมพ์เสียงเบา พลังกวาดสายตามองหาที่ตักขยะและไม้กวาด ก่อนจะหยิบมาค่อย ๆ ปัดมดออกจากเตียง “มานีก่อนนะครับ ตรงนี้ไม่ใช่ที่อยู่ของพวกเรา”

“มึงพูดกับใคร”

“พูดกับมดครับ บอกเขาให้ไปอยู่ที่อื่น”

“พูดกับมด?” ตันหนาวอ้าปากค้าง “คนบ้าอะไรพูดกับมดได้” เขาลุกจากเตียงไปเปิดตู้หยิบอะไรบางอย่างมายื่นให้ผม “เอานี้ไปก่อน จิตมันชะ จะได้ไม่ต้องพูดกับมัน”

“ไม่ได้ครับ ฆ่าสัตว์มันบาป ผิดศีลข้อที่หนึ่ง ปานาติปาตา”

“แล้วมึงจะเอาไว้ให้มันกัดคอยมึงหรือไง”

“เดี๋ยวผมกวาดมันไปปล่อยที่อื่นก็ได้ครับ สงสารมัน มดไม่ได้
ผิชนะครับ มันได้กลิ่นอาหารก็เลยออกมากินตามสัญชาตญาณ ถ้า
ไม่มีอาหารวางอยู่ตรงนี้ มันก็จะไม่มา”

“กำลังบอกว่ากูเป็นคนผิดที่กินขนมแล้วไม่เก็บ”

“ใช่ครับ”

“เฮ้อ! ต้นหนาวเจือมือมาเบียดกะโหลกผมไม่แรงนัก “กวนตีน”

“คุณต้นมาตบหัวผมไม่ได้ล่ะครับ เดี่ยวผมฉีดยาที่นอน”

จากใบหน้าขมิ้ม ๆ ในตอนแรก ต้นหนาวระเบิดเสียงหัวเราะ
ออกม้าง ๆ “นี่มีงอายุสามขวบเหอ ถึงจะฉีดยาที่นอน”

“ก็คนโบราณเขาบอกว่าถ้าถูกตบหัวจะฉีดยาที่นอน”

ต้นหนาวเจือมือมาหาผมอีกครั้ง ผมทำท่าจะขยับหนีแต่ก็
ไม่ทัน มือใหญ่ประกบลงที่ศีรษะผมเบา ๆ แต่คราวนี้เขาไม่ได้ตบ แค
ยีผมเบา ๆ

“นี่มีงเป็นคนซื่อหรือปัญญาอ่อนวะ”

“ผมไม่ใช่คนซื่อและไม่ใช่นักปัญญาอ่อนครับ ผมแค่ชอบพูด
ความจริง”

“เออ ๆ ความจริงก็ความจริง มีงอึ้งเชื่องมดต่อไปเถอะ กูไม่
กวนมีงแล้ว”

“ขอบคุณครับ”

“ขอบคุณกูนทำไม”

“ขอบคุณที่ไม่กวนผม”

“แต่มีงกำลังกวนตีนกูนะตอนนี้”

“ผมไม่ได้กวนนะครับ” ผมรีบขี้ม๊แหย ๆ กลบเกลื่อนก่อนที่เขา
จะโมโหอีก “ผมเก็บมดต่อดีกว่า”

ผมรีบหันความสนใจมาไล่มดต่อ พอเสร็จก็เอาไปปล่อยด้าน

ล่าง มันจะได้ไม่รบกวนคนอื่น ก่อนจะกลับขึ้นมาจัดเตียงนอน ซึ่งขั้นตอนที่ยุ่งยากที่สุดก็คงไม่พ้นตอนปูผ้าปูที่นอน เพราะมันต้องใส่ทั้งสี่ด้าน

“ทำอะไร”

“ปูผ้าปูที่นอนครับ”

“ผ้าปูลายดอกบัว”

“ครับ เวลานอนเวลาตื่นจะได้เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน”

“มึงไม่น่ามาเรียนเนอะ ภู่ว่าไปบวชเถอะ”

“ใจจริงผมอยากบวชนะครับ แต่ไม่มีคนดูแลแม่ ผมจำเป็นต้องเรียนหนังสือหาความรู้ เพื่อจะได้ทำงานที่มั่นคงหาเงินไปเลี้ยงคุณแม่และครอบครัว”

“ดราม่ามาเจย ภูไม่น่าเสนอความคิด” ต้นหนาวพึมพำเสียงเบา แต่ผมก็พอได้ยิน “มา เดี่ยวกูช่วยปูผ้า จะได้เสร็จไว ๆ เคืองหูเคืองตามาก มึงไปจับมูมนั่น เดี่ยวมูมนี่กูจัดการเอง”

ผมพยักหน้าก่อนเดินไปปลายเตียงเพื่อจับผ้าปูเข้าได้ฟูก ส่วนด้านบนต้นหนาวเป็นคนจัดการ ผมแอบชำเลืองมองเขาแวบหนึ่งเวลาเขาทำงานก็ดูตั้งใจมากเป็นพิเศษ

“เสร็จแล้ว”

“ขอบคุณมากนะครับ คุณตื่นเก่งมากเลย”

“แค่ปูผ้า มึงไม่ต้องทำหน้าที่ชื่นชมเหมือนกูชั้นยานอวกาศไปสำรวจดวงอาทิตย์ก็ได้”

ผมอมยิ้ม คนเก่งผมก็ชมว่าเก่งไม่เห็นผิดตรงไหนเลย เพราะถ้าเขาไม่มาช่วย ปานนี้ผมคงยังทำไม่เสร็จหรอก

“แล้วเวลาพูดกับกูไม่ต้องเรียกคุณเรียกผมก็ได้ เรียกกูเรียกมึงเหอะ กูจี้กี้หู่”

“แต่กูมึงมันเป็นคำไม่สุภาพนะครับ”

“มันเป็นคำปกติที่สามารถใช้ได้กับคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันหรือน้อยกว่า ไม่ถือว่าเป็นคำหยาบ”

“แต่แม่ผมเคยสอนว่าถ้าไม่จำเป็นก็อย่าไปใช้มึงใช้กับใคร”

“แต่นี้มึงอยู่กับกู แล้วกูก็อนุญาตให้มึงเรียกได้ ไหนลองเรียกกว่ามึงซิ”

สีหน้าผมหนักใจอย่างเห็นได้ชัด เอาใจดีละทีนี้ ในเมื่อทั้งชีวิตผมไม่เคยเรียกใครว่ามึง หรือแทนตัวเองว่ากู ส่วนมากจะใช้คำว่าผม ถ้าสนิทมากหน่อยก็จะใช้ชื่อแทน อย่างกับอินทรีผมก็แทนชื่อตัวเองทุกครั้ง

“ได้ยินที่กูบอกปะ ลองเรียกกว่ามึง”

“ครับ ๆ คุณ...มึง”

ต้นหนาวยกมือแตะหน้าผาก ทำท่าเซ็งสุด ๆ “แล้วมึงจะเติมคำว่าคุณตรงหน้าคำว่ามึงทำไม”

“ก็ผมไม่ชินนี่ครับ ผมขอเรียกคุณเหมือนเดิมได้ไหม ผมชินกับคำแบบนี้”

“เออ ๆ มึงจะเรียกยังไงก็เรียกเถอะ กูไม่ยุ่งแล้ว”

“ขอบคุณครับ”

ต้นหนาวเดินกลับไปนั่งลงที่เตียงนอนตัวเอง ส่วนผมก็ลากกระเป๋าเปิดหยิบเอาพวกกรอบรูปมาจัดวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง

“มโน”

ผมหันมองอีกเตียง “เรียกผมเหวอครับ”

“เฮ้! ก็ในห้องนี้มีมึงกับกู ไม่เรียกมึงแล้วกูจะเรียกใคร”

“ผมชื่อนะโมครับ ไม่ได้ชื่อมโน ผมก็เลยสับสน ขอโทษครับ”

“เออ นะโมก็นะโม ที่มึงหยิบมาตั้งคืออะไร”

“นี่หรือ ตุ๊กตาเนรน้อยครับ”

“ตุ๊กตาเนรน้อย โตเท่าควายยังเล่นตุ๊กตาอยู่หรือ”

“ก็ผมไม่ค่อยมีเพื่อนนี่ครับ ถ้าไม่มีใครให้ปรึกษา ผมก็จะคุยกับเนรน้อยนี่แหละ แล้วอีกอย่างผมโตแล้วแต่ยังเล่นตุ๊กตาก็ไม่เห็นแปลก ขนาดคุณตันโตจนสุนัขเลียตูดไม่ถึงแล้ว ก็ยังเล่นเกมมาริโอ้เก็บเห็ดอยู่เลย”

“อะไร มึงรู้ได้ไงว่ากูเล่นเกมมาริโอ้เก็บเห็ด”

“ผมได้ยินเสียงนี่ครับ ผมมีหู ผมจำเสียงได้ เพราะตอนเด็กเคยเล่น แต่พอโตมากก็เลิกเล่น”

ผมสังเกตเห็นสีหน้าของต้นหนาวเล็กล็กเล็กน้อย “กูไม่ได้เล่นแค่เปิดไปเจอเฉยๆ”

ผมอมยิ้ม “ครับ ไม่ได้เล่นก็ไม่ได้เล่น สงสัยผมเข้าใจผิดไปเอง กลับมาที่ตุ๊กตาผมดีกว่า เขามีชื่อด้วยนะครับ ชื่อน้องพุทโร”

“เอาเข้าไป ไปกันใหญ่แล้วคุยกับตุ๊กตา ตั้งชื่อให้ตุ๊กตา กูชักเริ่มเสียว ตกลงอยู่กับคนดีหรือคนบ้า”

“ผมไม่ได้บ้า นะครับ เพียงแต่ที่ผมบอกว่าบางครั้งผมคุยกับตุ๊กตา ก็เพราะว่าเรื่องบางเรื่องเราไม่สามารถระบายให้คนอื่นฟังได้ เพราะมันอาจจะกลายเป็นความลับหรืออาจสร้างความลำบากใจ หรือไม่ก็ทำให้คนอื่นเป็นห่วงเรา ผมเลยเลือกที่จะปรึกษากับน้องพุทโร แม้ว่าน้องจะฟังไม่รู้เรื่อง แต่น้องก็จะไม่เอาเรื่องที่เรารู้พูดไปเล่าต่อหรือมาแบกรับปัญหาพร้อมกับเรา ส่วนผมแค่ได้ระบายออกไปก็สบายใจมากขึ้น”

ต้นหนาวกระโดดลงจากเตียงเดินมานั่งลงหน้าน้องพุทโร ผมเห็นใบหน้าเขามียิ้มบางๆ แปรเป็น “น้องพุทโรอะไรนี่ก็คงได้ครับฟัง” ต้นหนาวหันกลับมาหาผม “แต่ถ้าอยากมีเพื่อนคุยหรือ

ปรึกษา คุยกับญาติได้นะ ไหน ๆ ก็เป็นรุมเมทกันแล้ว”

ผมยิ้มกว้าง รู้สึกดีกับสิ่งที่ได้รับ รีบยกมือไหว้ขอบคุณทันที
“ขอบคุณครับ”

“เฮ้ย! บอกแล้วไงว่าไม่ต้องไหว้กู”

ผมยิ้มเขิน เพราะลืมหืมตาไปจริง ๆ “ขอโทษครับ ผมลืมหืมตาไป
พอดีเมื่อกี้คำพูด น้ำเสียง และสายตา มันคล้ายกับที่หลวงตาเคย
พูดกับผม แล้วผมก็จะไหว้ขอบคุณท่านทุกครั้ง”

ต้นหนาวลุกขึ้นเดินมายืนตรงหน้าในขณะที่ผมนั่งอยู่บนเตียง
เขาจึงสูงกว่าพร้อม ๆ กับยื่นมือมายิ้มอีกแล้ว “กำลังบอกว่ากูแก่
ถูกปะ”

ผมส่ายหน้าพริต “ไม่ใช่ครับ คุณต้นไม่แก่เลย หล่อมาก
ต่างหาก แม้จะดูเหมือนโง่เพราะไม่โกนหนวดก็เถอะ”

ต้นหนาวหัวเราะ ซึ่งผมก็เดาไม่ออกว่าเขาหัวเราะทำไม “ต้อง
ถูกเลี้ยงดูมาแบบไหนถึงจะเป็นคนแบบนี้” เขามียิ้มพลางส่ายหน้า
ก่อนจะเดินกลับไปทิ้งตัวลงนอนบนเตียงต่อ

ผมเกาหัวยิก ๆ

คนแบบนี้ แบบไหนกัน?

กว่าผมจะจัดของเสร็จก็เกือบสี่โมงเย็น เสียงโทรศัพท์
มือถือเครื่องที่แพงที่สุดในชีวิตของผมราคาสองพันสองร้อยบาทก็
ดังขึ้น ผมรีบกดรับสายเพราะกลัวว่าเสียงจะไปรบกวนคนนอนหลับ
ให้สะดุ้งตื่น

“ว่าไงอิน”

“ทำไมมึงพูดเสียงเบาจัง”

“รุมเมทโมนอนอยู่ เดี่ยวเขาตื่น”

“จัดห้องเสร็จหรือยัง ไปกินข้าวกัน กูรออยู่ข้างล่างนะ”
“โอเค เดี่ยวโมรีบลงไป”

ผมกดวางสายแล้วหันมองคนนอนหลับอีกรอบ ลังเลอยู่ว่าจะปลุกเพื่อถามว่าเขาจะฝากซื้ออะไรหรือเปล่า แต่คนนอนหลับเราก็ไม่ควรไปปลุกให้เขาตื่น ผมจึงเปลี่ยนใจไม่ถามดีกว่า แต่กระนั้นก็เดินไปที่เตียงของต้นหนาว ก้มลงจับผ้าห่มมาห่มให้เพราะเขาถอดเสื้อนอน แล้วแอร์ก็เย็นด้วย อาจจะไม่สบายได้

ผมลงมาถึงชั้นล่าง พออินทัชเห็นผมก็โบกไม้โบกมือส่งสัญญาณทันที จึงรีบเดินเข้าไปหา “รอนานไหมอิน ขอโทษทีนะ”

“ไม่นานหรอก กูก็เพิ่งมาถึงไม่นาน”
“แล้วเราจะไปกินอะไรดี”

“เห็นมีร้านอาหารตามสั่งอยู่ข้างตึก วันนี้เราก็กินร้านนั้นก่อนก็แล้วกัน วันหลังค่อยไปสำรวจว่าแถวนี้มีอะไรอร่อย”

ผมพยักหน้าก่อนเดินพากันไปยังร้านอาหารตามสั่งข้างตึก ภายในร้านมีบรรดานักศึกษามานั่งรอรับประทานมื้อเย็นกันหลายคน แต่ก็ยังพอมีโต๊ะว่างให้ผมกับเพื่อนได้นั่งบ้าง

“เอาผัดกระฉ่ำหมูกรอบครับ มึงกินไรโม”

“ผมเอากะเพราไข่ดาวจานหนึ่งครับ แล้วก็ผัดกะเพราปลาหมึกใส่กลั่ด กลั่ดหนึ่ง”

“ซื้อไปไว้กินม้อดึกเหอโม”

“เปล่าหรอก ซื้อไปให้รุมเมท”

“อะไร นี่เพิ่งรู้จักกัน เขากล้าใช้มึงมาซื้อข้าวให้แล้วเหอ”

“ไม่ใช่หรอกอิน โมซื้อไปให้เขาเองแหละ วันนี้เขาอุตส่าห์มีน้ำใจช่วยโมปูที่นอนด้วย”

“แล้ว รุมเมทมึงนี่เรียนอะไร”

“เรียนแพทย์”

“จริงดิ รุมเมทูก็เรียนแพทย์เหมือนกัน ถือว่าเราโชคตินะ ที่ได้อยู่กับคนพวกนี้ เพราะส่วนใหญ่สุขภาพ อบอุ่น สะอาดสะอาด”
ผมส่ายหน้าเบาๆ “ของโมไม่ใช่ส่วนใหญ่ ของโมส่วนน้อย”

“ส่วนน้อย? หมายความว่ายังไง”

“ก็คุณดันแตกต่างกับสิ่งที่อื่นพูดหมดเลย”

“เป็นหมอสกปรกหรือ”

“ไม่ได้สกปรกหรอก แค่อาจบกร่องเรื่องความสะอาดนิดหน่อย”

อินทหัตถ์เราะ แต่ยังไม่ทันได้ถามอะไรมาก อาหารที่สั่งก็มาเสิร์ฟพอดี รสชาติถือว่าโอเคใช้ได้ ชำราก็ไม่แพงด้วย แค่ว่าจานจะสืบบาทเท่านั้น

“ทั้งหมดหนึ่งร้อยยี่สิบบาทค่ะ”

“โม เดี่ยวกูจ่ายเอง” อินทหัตถ์ยิบเงินยื่นให้พนักงาน ก่อนที่ผมจะยื่นเงินคืนเพื่อน “ไม่เป็นไร กูเลี้ยง”

“ไม่ดีกว่าอิน โมเกรงใจ”

“แค่นี้เองหะ ถือซะว่ากูเลี้ยงต้อนรับวันที่เราออกจากบ้านก็แล้วกัน”

“งั้นก็เอาไปสืบบาท เดี่ยวของคุณตัน โมจ่ายเอง”

“ไม่เป็นไร ถือว่ากูเลี้ยงรุมเมทมึงด้วย”

“ขอบคุณนะ”

อินทหัตถ์เราะ “ขอบใจก็พอ มึงนี่สอนไม่ค่อยจำ ไปกลับได้แล้ว กูจะไปจัดหนังสือต่อ”

เราสองคนกลับขึ้นตึก พอถึงชั้นสี่ อินทหัตถ์ก็แยกกลับห้อง ผมขึ้นต่อไปอีกหนึ่งชั้น พอถึงหน้าห้องก็เคาะประตู แล้วเปิดเข้าไปเห็น

ต้นหนาวตื่นแล้ว กำลังนั่งทำอะไรไม่รู้อยู่บนหน้าไม้บึก

“ตื่นแล้วหรือครับคุณต้น” เขาแค่หันมามองผมแวบเดียว แต่ไม่พูดอะไร “เมื่อก็ผมลงไปกินข้าว เห็นคุณต้นหลับอยู่ผมก็เลย ไม่กล้าปลุก แต่ผมก็ซื้อข้าวกล่องมาฝากด้วยนะครับ เป็นกะเพรา ปลาหมึก ไม่รู้ว่าคุณตื่นชอบทานหรือเปล่า”

ต้นหนาวหันกลับมามองผมอีกครั้ง “ใครฝากซื้อ”

คำถามของอีกคนทำเอาสีหน้าผมเฉือนลงนิดๆ “ไม่มีครับ แต่ผมเห็นว่ามันเย็นแล้ว เพื่อคุณต้นตื่นมาแล้วหิวเลยซื้อมาฝาก แต่ถ้าคุณต้นไม่กินก็ไม่ใช่ไรครับ ผมเก็บไว้กินพรุ่งนี้เช้าก็ได้ ขอโทษนะครับที่ซื้อมาโดยไม่ได้ตามก่อน”

ต้นหนาวลุกขึ้นเดินไปหยิบอะไรบางอย่างที่หัวโต๊ะ ก่อนจะเดินมายืนตรงหน้า ยื่นเงินแบงก์ร้อยมาให้ “ยังไม่ได้บอกเลยว่าจะไม่กิน ขอปจ”

เขายัดเงินใส่มือผม แล้วดึงถุงข้าวกล่องไป นั่นแหละที่ทำให้หน้าเฉือนๆ ผมมีรอยยิ้มอีกครั้ง ผมรีบเดินไปหลังห้องหยิบจานกับช้อนแล้วเดินกลับมาหาต้นหนาวที่กำลังเปิดข้าวกล่องอยู่บนหน้าโต๊ะทำงาน

“จานกับช้อนครับ กินในกล่องโฟมไม่ค่อยดีต่อสุขภาพเท่าไร”

“มีนี่เหมือนแม่กุเลยนะอะ”

“ถ้าคุณต้นรำคาญก็บอกผมได้นะครับ ไม่ต้องเกรงใจ”

“ก็ยังไม่ได้ออกว่ากูรำคาญ แค่บอกว่าเหมือนแม่ หมายถึงเอาใจกูเหมือนแม่ เข้าใจปะ”

ผมยิ้มบาง แต่ไม่ได้ตอบว่าเข้าใจหรือไม่เข้าใจ “ส่วนนี่เงินครับ ผมไม่เอาหรอก เพราะตั้งใจซื้อมาฝากเฉยๆ”

“บ้านรวยว่าจ้ะ?”

“ไม่ได้รวยครับ บ้านผมเป็นบ้านปูนชั้นเดียวหลังไม้ใหญ่หอรอก
แม่ทำข้าวแกงขายรายได้ต่อวันก็ไม่มากหอรอกครับ วันละห้าหกร้อย
หักต้นทุนแล้วก็กำไรวันละสองสามร้อย แต่ไม่ได้ทุกวันนะครับ ส่วน
ที่ผมมาเรียนที่นี่เพราะผมสอบชิงทุนได้ ถ้าสอบไม่ได้ผมก็คงไม่มี
โอกาสได้มาเรียนที่นี่แน่นอน เพราะค่าเทอมแพง”

ต้นหนามองหน้าผมนิ่ง ๆ โดยที่เขาไม่ได้พูดอะไร ผมเองก็
อ่านสายตาไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่ เกือบนาทินั้นแหละเขาจึงยื่น
มือมากุมมือผมข้างที่ยื่นเงินให้เขา

“จ้ะมึงก็เก็บเงินไว้ มึงซื้อข้าวมาให้กู ไม่ใช่ขอเขามา”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ กูรู้ว่ามึงมีน้ำใจ แต่แค่ซื้อมาฝาก กูก็ถือว่ามึงน้ำใจอยู่
แล้ว โอเคไหม”

ผมพยักหน้า แล้วเดินกลับไปทีโต๊ะตัวเอง หยิบกระเป๋าสตางค์
แล้วเดินกลับมาหาต้นหนามอีกครั้ง “นี่รับเงินทอน หกสิบบาท ข้าว
กล่องสี่สิบบาท ผมไม่ได้ขอใบเสร็จมาด้วย เพราะตอนแรกตั้งใจจะ
ซื้อมาฝากคุณต้นเฉย ๆ ไม่ได้คิดจะเอาเงิน แต่ถ้าคุณต้นต้องการ
ใบเสร็จเพื่อดูราคาอาหาร ผมจะลงไปเอาให้ครับ”

“แค่ซื้ออาหารตามสั่ง ใครเขาเอาใบเสร็จ แล้วเงินทอนเนี่ยมึง
เก็บไว้เถอะ ถือว่าค่าเสียเวลา”

ผมส่ายหน้าพริต “ผมไม่เอาครับ ผมซื้อมาให้ ไม่ได้หวังว่าจะ
ได้ค่าเสียเวลา คุณต้นรับคืนเถอะนะครับ” ผมยื่นมือไปจับมือเขาแบ
ออกแล้วยัดเงินใส่มือเหมือนที่เขาเคยทำกับผม

“บทจะดื้อก็ดื้อขึ้นมาเฉย ๆ”

ผมยิ้ม “เดี๋ยวผมมานะครับ” ผมบอกแล้วรีบเดินออกจากห้อง

ลงไปชั้นสี่ มองหาหมายเลขห้องของอินทซ์

“ว่าไงโม มาหาถึงห้องมีอะไรหรือเปล่า”

“โมเอาเงินมาคืนอิน”

“อะไรของมึงโม กูบอกแล้วไงว่าไม่เอา...กูเลี้ยง ถ้ามึงยังเข้าซื้อ
กับเงินไม่กี่บาท กูจะโกรธมึงแล้วนะ”

“ไม่ใช่ชนะอิน คือเงินเนี่ยไม่ใช่เงินโม แต่เป็นเงินของคุณตัน
เขาไม่ยอมเอาข้าวฟรี เลยจ่ายค่าข้าวคืนให้ โมก็เลยเอามาคืนอิน
เพราะมันไม่ใช่เงินโมไง”

“สืบบาทมึงเก็บไว้ก็ได้ หรือถ้าอยากคืนก็เจอกันค่อยคืน
ไม่เห็นต้องลำบากเดินลงมาเลย”

“โมกลัวลืมอะ” ผมยิ้มแหยๆ “งั้นโมกลับก่อนนะ”

ผมโบกมือลาเพื่อนสนิทแล้วเดินกลับขึ้นห้อง ตันหนาวกินข้าว
เสร็จแล้ว แต่ทำไมกินเร็วจังนะ ผมลงไปแป๊บเดียวเอง

“ทำอะไร”

“เอา जानไปเก็บในครัวไงครับ”

“เดี๋ยวกูเก็บเองก็ได้”

“กว่าคุณตันจะเก็บ มดก็ขึ้นพอดิ” ผมบอกเสียงเบาแล้วหยิบ
จานไปล้างในครัว ก่อนจะเดินกลับออกไปหยิบผ้าเช็ดตัวเตรียม
อาบน้ำ “ผมขออนุญาตอาบน้ำก่อนนะครับ”

“เออ อาบก็อาบสิ จะขออนุญาตทำไมล่ะ ห้องนี้ก็ห้องมึง
เหมือนกัน”

“ก็เพื่อคุณตันจะอาบเหมือนกัน” ผมตอบ แล้วเดินเข้าห้องน้ำ
ไปเมื่อเห็นว่าตันหนาวคงไม่อาบเวลานี้ ปกติผมเป็นคนที่ค่อนข้าง
ใช้เวลาในการอาบน้ำ แต่คราวนี้ไม่กล้าอาบนานนักเพราะตันหนาว
อาจจะรออาบต่อด้วย ที่สำคัญค่าน้ำอาจจะมากขึ้นเพราะผมไม่ได้

จ่ายคนเดียว ต้นหนาก็ต้องจ่ายด้วย ผมเกรงใจถ้าต้องจ่ายค่าน้ำ
แพงๆ เพราะผมใช้น้ำเยอะเกินไป

พออาบน้ำเสร็จ ผมก็สวมชุดนอนเฉพาะตัว คือเสื้อยืดสีขาว
และกางเกงขาสั้นออกมานั่งใช้ผ้าเช็ดผมให้แห้ง เพราะวันนี้ผมสระ
หัวด้วย

“ได้รึเปล่าผมวางอยู่บนโต๊ะข้างทีวี ไปเอามาเป่าสิ เช็ดแบบนี้
เมื่อไหร่จะแห้ง”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมเอาผ้าเช็ดก็คงแห้ง เดี่ยวได้รึคุณต้น
จะสกปรกเปล่าๆ”

“สกปรกอะไรละ ใช้เป่าผม ไม่ได้เป่าขยะ” เขาบ่นแล้วลุกขึ้น
ไปหยิบไดร์มายืนให้ผม “เอ้า เป่าซะ”

ผมลังเลอยู่เพราะเกรงใจ จนเขาหรีตาแคบเหมือนบังคับ ผม
จึงจำต้องรับไดร์นั้น “ขอบคุณครับ”

ผมใช้ไดร์เป่าผมไม่นานก็แห้ง พอเสร็จก็รีบหยิบผ้ามาเช็ด
ทำความสะอาดให้ก่อนจะนำไปเก็บไว้ที่เดิม จากนั้นก็ขึ้นเตียงนั่ง
ไหว้พระสวดมนต์

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,
อะระหะโต, สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,
อะระหะโต, สัมมาสัมพุทฺธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต,
อะระหะโต, สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,
 พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ ฯ (กราบ)
 สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,
 ธัมมัง นมัสสสามิ ฯ (กราบ)
 สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
 สังฆัง นะมามิ ฯ (กราบ)

อะหัง สุขิโต โหมิ	ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข
นิททุกโข โหมิ	ปราศจากความทุกข์
อะเวโร โหมิ	ปราศจากเวร
อัปยาปัชเณ โหมิ	ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง
อะนีโฆ โหมิ	ปราศจากความทุกข์การทุกข์ใจ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ	มีความสุขกายสุขใจ
	รักษาตนให้พ้นจากทุกภัยทั้งสิ้นเถิด

บทสวดมนต์ แม่เมตตาให้สรรพสัตว์

สัพเพ สัตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์
	เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา โหนตุ	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด
	อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย
อัปยาปัชเณ โหนตุ	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด
	อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย
อะนีฆา โหนตุ	จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด
	อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

สุขี อัดตานัง ประวิหารันตุ จงมีความสุขกาย สุขใจ
รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

“มึงสวดมนต์ก่อนนอนหรือสร้างรตไฟฟ้าจากกรุงเทพฯไปโคราช ทำไมมันใช้เวลายาวนานขนาดนั้น”

ผมก้มกราบหมอนสามครั้ง ก่อนหันไปมองต้นหนาว “ปกติผมก็ไหว้แบบนี้ะครับ ผมเสียงดังรบกวนคุณต้นหรือเปล่า ต้องขอโทษด้วยนะครับ วันหลังผมจะสวดเสียงเบากว่านี้”

“มันก็ได้ดังรบกวนกูหรอก แต่ที่ถามนี่คือมันนานไปมึงไม่เบื่อเหรอ สวดอะไรเยอะแยะ”

“ไม่เบื่อครับ ผมทำเป็นปกติก็เลยชิน คุณต้นล่ะครับ ไม่สวดมนต์ก่อนนอนบ้างเหรอครับ”

“ไม่นะ ปกติก็นอนเลย”

“คุณต้นน่าจะลองสวดมนต์ก่อนนอนบ้างนะครับ การสวดมนต์จะช่วยให้เรามีสมาธิ จิตใจสงบ ผ่องใส อีกทั้งยังเป็นการแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลที่ได้ทำมาในแต่ละวันให้แก่เพื่อนมนุษย์ สรรพสัตว์ต่าง ๆ บนโลก เมื่อเรามีสมาธิ จิตใจเย็นลง จะทำให้เรานอนหลับสบาย ตื่นเช้ามาจะรู้สึกสดชื่น พร้อมจะสู้ไปกับการเรียนได้อย่างมีความสุข ที่สำคัญยังช่วยขัดเกลาจิตใจที่หยาบกระด้างให้อ่อนโยนลงด้วย”

ต้นหนาวก้มขมับ “นี่ถ้ากูคุยกับมึงทุกวัน กูคงได้พาคนไข้เดินจงกรมในห้องคลอดซัวร์ ๆ ถ้าพ่อแม่เป็นพระในบ้าน มึงก็คงเป็นพระในหอ นี่กูต้องปรับตัวแค่นั้น”

ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยผ่านไปสามวัน แต่ยังไม่ได้รับแบบจริงจังนัก แรกๆ ยังเป็นการเตรียมความรู้พื้นฐาน รวมถึงคุ้นกับกิจกรรมรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัย คณะ และสาขาวิชา อีกหนึ่งกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นตื้นเต้นสำหรับนักศึกษาใหม่ก็คือการจับสयरหัส ผมจับได้คำใบ้ส่ายว่า ‘จะรุกหรือจะรับ’ แต่ยังไม่รู้ว่าพี่สองคนไหนคือเจ้าของคำใบ้

“โม ตกลงมีงรู้เบาะแสหรือยังว่าใครเป็นพี่รหัสมึง”

ผมส่ายหน้าเบาๆ “ยังเลยอิน ถ้ามพี่คนไหนก็ไม่มีใครใบ้ให้เลย นี่ก็เหลืออีกแค่สองวัน ถ้าโมหาไม่ได้ก็จะโดนทำโทษแน่ๆ” ผมทำหน้ามึนเซ็งๆ นี่ยังไม่รู้เลยว่าทั้งสาขามีผมคนเดียวหรือเปล่าที่ยังหาพี่รหัสตัวเองไม่เจอ ส่วนอินทชหาเจอตั้งแต่วันแรกที่จับสयरหัสด้วยซ้ำ

“สयरหัสมึงใบ้ว่าอะไรนะ”

“จะรุกหรือจะรับ”

“จะรุกหรือจะรับ...กูว่าส่ายมึงไม่ใช่ผู้หญิงแล้วก็ไม่ใช่ผู้ชายแท้ไม่เป็นเกย์ก็กะเทย”

“ทำไมอินคิดว่แบบนี้ล่ะ”

“ก็คำใบ้มันบอกว่าจะรุกหรือจะรับ เท่าที่กูเคยได้ยินมา ความหมายมันก็ทำนองเนี่ย”

ผมกลอกตาครุ่นคิด พี่สองที่ไม่ใช่ชายแท้เท่าที่เห็นก็มีอยู่สองสามคน แต่ทั้งหมดมีน้องรหัสหมดแล้ว นี่ก็ไม่ออกจริงๆ ว่ายังหลงเหลือใครอีก

“แต่พี่ๆ เขามีน้องรหัสหมดแล้วนะอิน ไม่เหลือแล้วนะเท่าที่โมเห็น”

“จันมีงรอกูแบบหนึ่ง”

ผมมองตามอินทรีที่ลูกเดินไป ไม่รู้ว่าเขาจะไปไหน กระทั่งเห็นไปหยุดอยู่ที่ฟีดาร์วิน ฟิร์ทสคนสวยของเขานั้นแหละ เห็นยืนคุยกันเกือบห้านาทีได้ เขาก็เดินกลับมาหาผม ใบหน้าเขื่อนรอยยิ้ม

“รู้แล้วไม่ว่าใครเป็นฟิร์ทสมิง”

“ใครเหรออิน แล้วรู้ได้ไง”

“กูก็ไปสืบจากฟิร์ทสกุลี นี่กูลงทุนขอร้องเลยนะมึง ฟิร์ทสของมึงคือคนนั้น” อินทรีชี้ไปยังเดือนมหาวิทยาลัยปีที่แล้ว “ฟิชีเกมส์”

ตัวของผมขมวดเป็นปม “แนใจเหรออิน ไหนตอนแรกบอกว่าฟิร์ทสเราน่าจะเป็นเกย์หรือไม่ก็กะเทยไป แต่ดูฟิชีเกมส์เขาเป็นผู้ชายนะ”

“กูก็ไม่รู้วะ ที่รู้ๆ คือเขาเป็นฟิร์ทสมิงจริง ๆ รับรองว่าฟีดาร์วินโกหกกูหรอก เพราะฟิชีเกมส์บอกว่าฟิร์ทสมิงคือคนที่หล่อที่สุดของปีสอง แล้วทั้งรุ่นก็มีฟิชีเกมส์เป็นเดือนอยู่คนเดียว หล่อสุดแล้ว มึงรีบเข้าไปแสดงตัวสิว่ามึงเป็นน้องรหัส ถ้าใช่เขาก็รับแหละ ถ้าไม่ใช่เราก็ค่อยหาใหม่”

ผมหันมองฟิชีเกมส์ที่กำลังนั่งคุยอยู่กับเพื่อน ๆ ของเขาที่โต๊ะฝั่งตรงข้าม ก่อนลุกขึ้นเดินเข้าไปหาโดยมีอินทรีตามไปให้กำลังใจด้วย ยอมรับว่าลุ่นไม่น้อยว่าจะใช้สายรหัสหรือเปล่า เพราะที่ผ่านมาผมกินหัวตลอด แตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่หาไม่ก็ครึ่งก็เจอแล้ว

“ขออนุญาตครับ” ผมทักขึ้นทำให้ทั้งฟิชีเกมส์และเพื่อน ๆ ของเขาอีกสองคนหยุดการสนทนา หันมองผมเป็นเป้าหมายเดียวกัน

“ว่าไงครับน้อง”

“สวัสดีครับ ผมชื่อ นะโม พุทธายะ รัตนานินแก้ว อยู่ชั้นปีที่หนึ่ง คณะครุศาสตร์ คือผมจับได้คำใบ้สายรหัสว่า ‘จะรุกหรือจะรับ’ ครับ แล้วเท่าที่ผมได้ข้อมูลมา ฟิชีเกมส์น่าจะเป็นเจ้าของสาย

รหัสนี้”

“ทำไมถึงคิดว่าเป็นพี่ละ”

“เอ่อ ผมไม่ได้คิดครับ พอดีเพื่อนผมบอกมา”

“โอย! ไฉน! มึงไม่ต้องบอกเขาก็ได้ว่ากูบอก เดี่ยวพี่เขาก็ไม่ยอมรับหรอก มึงบอกว่ามึงหาข้อมูลเอง แล้วก็วิเคราะห์ออกมาได้ว่าน่าจะเป็นพี่ ตอบแบบนี้สิ” อินทัชกระซิบเบาๆ ข้างหูผม

“โมกัลลวบาปนะอิน ไม่นอยากโกหก”

“แล้วทำไมถึงเชื่อเพื่อน ทำไมถึงไม่เชื่อตัวเอง”

“ผมเชื่อตัวเองแล้วมันก็ผิดมาตลอดเลยครับ”

“แล้วครั้งนี้ไม่คิดว่ามันจะผิดอีกเหรอ”

“ก็คิดครับ แต่ถึงจะผิดหวังอีก ก็ยังดีกว่าไม่ลงมือทำ”

“แล้วได้คำใบ้สายรหัสว่าอะไรนะ”

“จะรุกหรือจะรับครับ”

“รุก แล้วเราละ จะรับได้หรือเปล่า”

“รับได้ครับ”

พี่ซีเกมส์และเพื่อนๆ ของเขาหัวเราะ ผมก็งงสิครับว่าตกลงเรื่องอะไรกัน “ผมพูดอะไรผิดหรือเปล่าครับ”

“เปล่าๆ ไม่ผิดหรอก น้องนี่ดูชื่อๆ เนอะ”

ผมยิ้มน้อยๆ ไม่รู้จะตอบอะไรดี “แล้วพี่ซีพี่รหัสผมไหมครับ”

“ก่อนพี่จะตอบ พี่ถามมาก่อนว่าน้องมีแฟนหรือยัง”

“ยังไม่มีครับ ผมต้องตั้งใจเรียนก่อนครับ หลงตาบอกผมว่าการมีรักในวัยเรียน ก็เหมือนจุดเทียนกลางสายฝน ไม่มีอะไรยั่งยืน ด้วยวัยของเราควรจะทุ่มเทให้แก่การเรียนมากกว่า จะได้มีความรู้เพื่อสร้างอนาคตที่ดีและมั่นคง เราต้องดูแลตัวเองให้ได้ก่อน ถึงจะสามารถดูแลคนอื่นให้อยู่อย่างมีความสุขและไม่ลำบากได้”

“มึงไม่อยากให้เทียบดับ เวลาจุดกลางสายฝน มึงก็กางร่มสิ”
อินทชัชยับปากกระซิบข้างหูผม

เป็นอีกครั้งที่พี่เกมส์หัวเราะ “ตรงดี พี่ชอบ เอาเป็นว่าน้อง
มาถามถูกคนแล้ว พี่นี่แหละเจ้าของคำใบ้สาย จะรุกหรือจะรับ”

“จริงหรอครับ” ผมยิ้มกว้าง พนมมือกลางอก “พุทโธ ธัมโม
สังโฆ ในที่สุดก็ตามหาพี่รหัสเจอแล้ว”

“น้องนี่จิตใจแปลก ๆ เนอะ คนอื่นเขาจิตใจต้องร้องไชโยหรือเย้
ไม่ใช่หรอ นี่พุทโธ ธัมโม สังโฆ คืออะไร”

“อ้อ ผมใช้คำนี้บ่อยนะครับ ก็เลยติด”

“เจอพี่รหัสแล้ว ไหนลองแนะนำตัวอย่างเป็นทางการให้พี่รู้จัก
หน่อยสิ”

ผมพยักหน้าก่อนพนมมือไหว้นอบน้อม “สวัสดีครับ ผมชื่อ
นะโม พุทธายะ รัตนานินแก้ว อยู่ชั้นปีที่หนึ่ง คณะครุศาสตร์ คุณ
แม่ชื่อดวงรัตน์ รัตนานินแก้ว สถานภาพเป็นหม้าย คุณพ่อชื่อ
สมพงษ์ รัตนานินแก้ว เสียชีวิตแล้วด้วยอุบัติเหตุ เมื่อวันที่...”

“เออ น้อง ๆ ไม่ต้องละเอียดขนาดนั้น เอาแค่ชื่อ นามสกุล ก็
พอ”

“อ้อครับ ขอโทษครับ”

“ชื่อเล่น นะโม ไช้ไหม ก่อนที่พี่จะรับเราเข้าสายรหัส ไปเดิน
ไถ่อย่างให้พี่ดูหน่อย ไป”

“เดินไถ่อย่าง?” ผมทำหน้าหนักใจ แล้วหันกลับไปหาอินทช
“อิน เราจะบาปไหม เดินไถ่อย่าง”

“บาปยังไง แค่เดินเฉย ๆ”

“ก็เดินไถ่อย่าง เราสงสารไถ่ ไถ่อย่าง...ไถ่ต้องร้อนแน่ ๆ”

“โม! มึงพูดจริงหรือพูดเล่น ถ้ามึงพูดจริง ภูจะได้พามึงไปอยู่

กับคุณมธุสรและน้องผึ้ง มึงอาการหนักกว่าคุณมธุสร มธุสรังแล้วนะ”

ผมยิ้มเงิน ๆ “ไม่ล้อเล่นเฉย ๆ แะ ๆ ไมแะจะมาชวนินเดินเป็นเพื่อนหนอย เดินคนเดียวโมเงิน”

“ไม่เอา...กูเดินไม่เป็น ขนาดสายรหัสกู กูยังไม่ต้องเดินเลย”

“อินไม่สงสารโมเหรอ โมไม่ค่อยได้เดินแบบนี้ พอเดินแล้วมันต้องเก้ ๆ กัง ๆ คนก็จะมองแล้วหัวเราะโมแน่เลย แล้วโมก็จะเงิน แต่ถ้ามีอินเดินเป็นเพื่อน โมก็จะลดความเงินได้บ้าง โมสัญญาอะ ถ้าโมบวชทดแทนพระคุณพ่อแม่และหลวงตา ตอนถือผ้าเหลือง โมจะระลึกเพื่อส่งบุญส่งกุศลให้อินด้วย ตอบแทนที่เดินเป็นเพื่อนโมครั้งนี้”

อินทชถอนหายใจเสียดัง “พูดมาขนาดนี้ ถ้ากูไม่เดินเป็นเพื่อนมึง กูคงกลายเป็นคนบาป 2018 โอเค ๆ กูเดินเป็นเพื่อนก็ได้”

“ขอบคุณครับ คิดอยู่แล้วอินใจดีที่สุดเลย” ผมยิ้มกว้างแล้วหันกลับมาหาพีซีเกมส์อีกครั้ง “พีซีเกมส์ครับ ผมขออนุญาตให้อินเดินเป็นเพื่อนผมได้ไหมครับ ผมไม่ค่อยได้เดินเท่าไร เคยแต่สวดมนต์กับเดินจงกรม ก็เลยเงิน ๆ ถ้าต้องเดินคนเดียว”

“ก็ได้ นี่ถ้าเป็นคนอื่นพี่ไม่ให้นะ”

“ขอบคุณครับ” ผมยกมือไหว้จิตใจที่พีชาก็ใจดีเหมือนกัน “อินมานี่เร็ว”

อินทชเดินมายืนข้าง ๆ ผม ก่อนที่เราสองคนจะทั้งร้องทั้งเดิน แม้ผมจะไม่ค่อยได้เดินอะไรพวกนี้ แต่ตอนเรียนมัธยมก็เคยเห็นเพื่อน ๆ เดินกันทำให้ผมจำท่าและเนื้อเพลงได้ พอมีโอกาสได้ทำ ผมก็ทำเต็มทีนะ แม้ข้างในจะเงินมากก็ตาม

“...ร้อนจริง ๆ ร้อนจริง ๆ ร้อนจริง ๆ...ขอบคุณครับ”

“ไหนบอกว่เดินไม่เป็น เอวพลีเลย”

“ใช่ ภูเห็นด้วย เอวมิ่งพลีวมาก ภูนึกว่าอัน เดอะสตาร์ เสือ
ข่มนี้หว่า”

“ก็โหมเดินไม่เป็นจริง ๆ แต่ไม่ยอมเดินหลายรอบไป เลยตั้งใจ
ทำ” ผมยิ้มเงิน ๆ ให้เพื่อนสนิทแล้วหันกลับไปหาพี่ซีเกมส์ที่นั่งมอง
ผมยิ้ม ๆ “ผมเดินผ่านไหมครับ”

“เออพลีวขนาดนี้ไม่ผ่านได้ไง ยินดีต้อนรับสู่สายรหัสนะนะโม
เดี๋ยววันหลังพี่จะแนะนำสายเราว่ามีใครบ้าง ส่วนของขวัญจากพี่
ซื้อเอาไว้ให้แล้ว แต่ไม่ได้ถือติดมือมาด้วย นึกว่าจะหาพี่ยังไม่เจอ
เดี๋ยววันนัดเลี้ยงสายพี่จะเอาให้”

“ขอบคุณมากครับที่รับผมเข้าเป็นสายรหัส” ผมยกมือไหว้
ขอบคุณด้วยความดีใจ ในที่สุดผมก็มีพี่รหัสกับเขาแล้ว แม้ผมต้อง
ดีใจมากแน่ ๆ เพราะท่านลุ่นอยู่เหมือนกันว่าผมจะหาเจอไหม “ผม
มีของขวัญมาให้พี่ด้วยนะครับ” รีบล้วงกระเป๋าเป้หยิบสิ่งที่ผมถือ
ติดตัวมาตั้งหลายวันแต่ยังไม่มีโอกาสได้ให้พี่รหัสเสียที เพราะยัง
หาไม่เจอออกมา “นี่ครับ ของขวัญจากน้องรหัส”

“พระ?”

“ใช่ครับ พระปลุกเสกด้วยพระเกจิอาจารย์ชื่อดังเลยนะครับ”

พี่ซีเกมส์ยื่นมือมารับพระจากผม ยกพนมมือใส่หัว “ขอบใจ
มากนะโม เป็นของขวัญที่พี่ประทับใจมาก”

ผมยิ้มแป้น เห็นไหมล่ะ คิดเอาไว้แล้วว่าคนรับจะต้องประทับใจ
แน่นอน เพราะนอกจากพระพุทธรูปองค์เล็กที่เอาไว้กราบไหว้
ได้แล้ว ก็ยังเป็นสิ่งที่พึ่งทางใจได้ด้วย

ผมกลับถึงห้องพักช่วงเย็น ๆ หลังจากตามหาพี่รหัสเจอ
แล้ว ก็พบปะพูดคุยกันพักหนึ่ง จากนั้นพากันไปขอลายเซ็นพี่ ๆ ปี

สองถึงปีที่สี่ให้ได้มากที่สุด ใครได้ไม่ถึงสามร้อยคนจะถูกทำโทษ มีระยะเวลาหนึ่งเดือน ผ่านมาแล้วสองสามวัน ผมได้ไปตั้งห้าลายเซ็นแล้ว กว่าจะครบเดือนเหลือตั้งหลายวัน ผมมั่นใจว่าจะต้องได้ครบตามกำหนดแน่นอน

ผมแยกกับอินทรีตรงชั้นสี่ ก่อนจะเดินเข้าห้องพักโดยไม่ลืมเคาะประตู เพื่อذنหนาวกลับมาแล้ว พอเปิดเข้าไปก็ปรากฏว่า ว่าที่คุณหมอกลับมาแล้วจริง ๆ

“กลับมานานหรือยังครับ”

“ตั้งแต่บ่ายแล้ว ทำไมมึงกลับค่ำจัง”

“ตามหาพี่รหัสอยู่ครับ แล้วก็ขอลายเซ็นรุ่นพี่ด้วย”

“แล้วมึงหาพี่รหัสเจอหรือยัง”

“เจอแล้วครับ เจ้าของคำใบ้ จะรุกหรือจะรับ”

“อะไรนะ! จะรุกหรือจะรับ”

“ครับ คุณดันก็พูดถูก แสดงว่าได้ยินที่ผมพูด ใช้คำว่าอะไรนะ ไม่ได้นะครับ เพราะคำว่า ‘อะไรนะ’ ใช้สำหรับสิ่งที่เราไม่ได้ยินหรือไม่แน่ใจ”

“นี่คือกวนตืนกูอยู่ไซ้ไหม มโน”

ผมยิ้มแหย “เปล่ากวนเท้าครับ แล้วผมก็ชื่อนะโม ไม่ใช่มโนครับ”

“เออ ที่กู ‘อะไรนะ’ เนี่ย เพราะกูตะลึงกับคำใบ้ของสายมึง จะรุกหรือจะรับ ถ้าให้กูทาย พี่มึงไม่ใช่ชายแท้ หญิงแท้ ถูกปะ”

“ผิดครับ พี่รหัสผมชื่อพีซีเกมส์เป็นผู้ชาย หน้าตาดีด้วย แล้วก็ป็นเดือนมหาวิทยาลัยปีที่แล้วครับ”

“ทำไมมึงรู้ละเอียดจัง”

“ก็ผมถามพี่เขามาครับ” ดันหนาวส่ายหน้าน้อย ๆ ก่อนกลับ

ไปสนใจหน้าจอโน้ตบุ๊กต่อ “คุณต้นทำอะไรหะครับ”

“ดูการ์ตูนธรรมะวัยรุ่น”

ผมทำหน้าประหลาดใจ “คุณต้นเนียนะครับ ดูธรรมะด้วย”

“ทำไมละ คนอย่างคุณดูธรรมะไม่ได้หรือไง ถ้าไม่เชื่อก็มาดู”

สืบทายว่าไม่เท่าตาเห็น ผมอยากรู้เหมือนกันว่าเขาดูธรรมะเกี่ยวกับอะไร ถ้าสนใจเรื่องพวกนี้ ผมก็พอจะแนะนำได้ เพราะเรื่องเกี่ยวกับวัดวา ผมก็พอจะชำนาญอยู่บ้าง

“เนี่ย ดูเรื่องนี้”

“คุณพระ!” ผมยกมือทาบอกตักใจ ร้อนหน้าฉ่ำ หัวใจสั่นเร็ว ขึ้นมาทันที เมื่อสิ่งที่ต้นหนวกำลังดูอยู่ไม่ใช่ธรรมะอย่างที่คิด แต่เขากำลังดูหนังโป๊ต่างหาก “พุทโธ ธัมโม สังโฆ พุทโธ ธัมโม สังโฆ พุทโธ ธัมโม สังโฆ คุณต้น มันไม่ใช่ธรรมะนี่ครับ”

“ก็ธรรมะไง ธรรมะวัยรุ่น”

“คุณต้นไม่ควรดูนะครับ เสพสื่อลามกผิดศีล ทำให้จิตเสื่อม”

“ถ้าไม่ควรดู แล้วมึงยืนดูทำไม มึงพูดกับกู แต่มึงไม่มองหน้ากูเลย มองแต่หน้าจอโน้ตบุ๊ก”

ผมรีบหันขวับกลับทันที “ก็ผมตกใจอยู่ ผมไม่คิดว่าคุณจะดูอะไรแบบนี้”

ผมได้ยืนเขาหัวเราะเบาๆ “ดูแค่ภาพอาจจะไม่ได้อารมณ์ ต้องฟังเสียงด้วย”

ต้นหนวกถอดสายหูฟังออก ทำให้เสียงจากวิดีโอที่เขาดูดังขึ้นชัดเจน

“อ๊ะ! อีคี้ อีคี้ อีคี้ อา...”

ผมเหวี่ยงแตกพลั๊ก สติเริ่มแตกกระเจิงกับสิ่งที่ได้ยิน ต้องรีบประสานมือไว้ที่เป้า ค่อยๆ ก้าวเดินไปข้างหน้าช้าๆ “ยุบหนอ พอง

หนอ ยุบหนอ อิคี อิคีหนอ” น่าน! ผมสบถอะไรออกไป เสียงนั้นมันทำลายสมาธิผมจนได้ ไม่ได้ๆ ผมจะยอมแพ้ไม่ได้เด็ดขาด ต้องรวบรวมสติต่อสู้กับกิเลสตัณหาให้ได้

ทว่าในขณะที่ผมกำลังเดินจงกรมต่อนั้น ก็รู้สึกเหมือนมีใครสักคนมาเบียดตัวเข้าด้านหลัง พอผมหันหน้าไป จมูกก็ชนเข้าที่แก้มข้างขวาของต้นหนาวเต็มๆ ทำเอาผมตะลึงงัน

“คุณ...ตะ...ต้น ทำอะไรครับ”

“ดูหนังไป ภูซึกเกิดอารมณ์เสียแล้วสิ” เขากะชิบข้างหูผมจนลมหายใจร้อนฟัววราดรดชนชนลุก ไม่แค่นั้น มือของเขายังประกบลงที่แก้มข้างซ้ายของผม

ป๊าป!

ผมสะดุ้งสุดตัว!

“ตูดมึงนุ่มจัง”

“เอ่อ ตอนเป็นเด็กแม่ชอบทาโลชั่นให้ครับ ตูดเลยอาจจะนุ่ม” แล้วผมก็ได้ยินเสียงเขาหัวเราะเบาๆ “นี่ขนาดภายใต้กางเกงยังนุ่มขนาดนี้ ถ้ากูได้ขยำโดยไม่มีกางเกงจะนุ่มขนาดไหน”

ผมถูกเขาพลิกตัวให้หันกลับมาเผชิญหน้ากัน สายตาที่ทอดมองมานั้นมันดูแปลกประหลาดไปจากที่ผมเคยเห็น ยังไม่ทันที่ผมจะได้พูดอะไร ผมก็ถูกเขาดันตัวจนล้มลงเตี้ยนอน ในขณะที่เขานอนคร่อมผมอยู่

“คุณ...ตะ...ต้น...จะทำอะไรครับ”

“ทำเหมือนหนังไปเมื่อกี้ไง”

“มะ...ไม่ะครับ ผมเป็นผู้ชาย”

“ไม่เป็นไร ภูไม่ถือ ภูบอกมึงแล้วไงว่าตอนนี้อมีอารมณ์”

“คุณต้นต้องใจเย็นๆ นะครับ หายใจเข้าพุท หายใจออกโอ

ดั่งสติให้กลับมาเอาชนะกิเลสตัณหาให้ได้ อย่าให้ความอยากชนะ สติได้นะครับ”

“จะพุทธจะโธ ก็เอากูไม่อยู่แล้ว ตอนนี่กู ‘แข็ง’ ไปทั้งตัวแล้ว นะโม”

“เออ สวดมนต์ครับ คุณดันต้องสวดมนต์ หลับตาแล้วสวดมนต์ อะระหังสัมมาสัมพุทธโธ ดั่งสติกลับมา คิดไว้ว่าผมไม่ใช่ผู้หญิง ผมเป็นผู้ชาย คุณ...ตะ...อือ”

เสียงของผมขาดหายกลางอากาศเมื่อใบหน้าหล่อขยับลง ประกบริมฝีปากผมอย่างรวดเร็ว ดวงตาทั้งสองข้างเบิกโพลงด้วยความตกใจ จึกจึกที่ริมฝีปากเมื่อเขาบิดเบียดแถมใช้ปลายลิ้นสำรวจไปมาเบาๆ

“เจียบได้รึยัง”

“ชะ...คุณ...ดัน...จูบ...พะ...ผม พุทธโธ ธัมโม สังโฆ!”

“ไม่ได้จูบ แค่ปิดปากไม่ให้พูด” เขายิ้มเจ้าเล่ห์ “แต่คราวนี้จะเอาจริงแล้วนะ”

ผมเริ่มใจคอไม่ดี หัวใจเต้นแรงไม่เป็นจังหวะ เอียงใบหน้ามองโต๊ะข้างหัวเตียงที่ผมเอนอนง่วงพุทโธวางไว้ “น้องพุทโธ หลับตาถูก ดูไม่ได้”

“พูดกับใครนะโม”

“พูดกับน้องพุทโธครับ คุณดันอย่าทำแบบนี้เลยนะครับ ผมขออภัย ให้ผมไหว้ก็ได้ สงสารผมเถอะ แล้วก็สงสารน้องพุทโธด้วย แกยังเด็กไม่ควรเห็นภาพแบบนี้”

ต้นหนาวเหลือบมองตุ๊กตาที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียง “ก็เห็นน้องเขายิ้มอยู่นะ คิดว่าน่าจะอยากดู”

ผมเหลือบมองอีกครั้ง พุทโธหุบปากสิลูก! อย่ายิ้ม ใครกัน

หน่อสร้างน้องพุทโธให้ยิ้ม รู้แบบนี้ซื้อตุ๊กตาหน้าบูดมาก็ดี

“เริ่มแล้วนะ นะโม” ตันหนาวยิ้มมุมปาก ก้มลงใช้จุกใช้ชอกคอกจนผมจ๊กจ๊จนลุก ทุกการขยับมันทำให้ลำคอผมร้อนผ่าวดังถูกไฟไหม้

“อะระหังสัมมา สัมพุทโธ ะคะวา พุทธัง ะคะวันตัง อภิวาเทมิ”

ได้ผล! ตันหนาวชะงักกึก ผมลืมตาขึ้นมองหน้าอีกคนที่อยู่ใกล้เพียงนิด ดวงตาเขาดูสงสัยและงุนงงปนอยู่อย่างเห็นได้ชัด หรือบทสวดมนต์ที่ผมท่องทำให้สติของเขากลับมาแล้ว เห็นไหมล่ะ ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ด้วย ในที่สุดผมก็รอดด้วยบทสวดที่ผมนับถือจนได้

“นะโม ทำไมเป่ามึงเป๊ยก”

เป่าผมเป๊ยกเหวอ คิ้วเรียวขมวดเป็นปม

“มึงอย่าบอกนะว่ามึงแตกแล้ว มึงเสร็จไวจัง กูยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ”

“มะ...ไม่ใช่ครับ คือ...ผม...เอ่อ...ผมฉี่แตก”

“เยี่ยวแตก!” ตันหนาวรีบผละออกจากผมอย่างทันท่วงที “ทำไมไม่บอกกว่าปวดฉี่”

“ผมไม่ได้ปวดครับ แต่ผมตกใจก็เลยฉี่แตก” หน้าผมตอนนี้เหมือนกำลังจะร้องไห้ครับ ผมอาย...

ตันหนาวหัวเราะจนตัวสั่น ส่วนผมรีบพุงตัวเองลุกขึ้นด้วยความอับอายถึงขีดสุด เมื่อก็ผมกลัวจริงๆ ร่างกายมันก็ทำงานผิดปกติไปหมด ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากลัวจนฉี่ราด

“นี่มึงคิดจริงจังเหวอว่ากูจะข่มขืนมึงจริง ๆ”

“ก็เมื่อกี้คุณตันจูบปากผม แล้วก็ยัง...”

“กูแก้มึงเฉย ๆ ก็เห็นมึงธรรมะธัมไมเกิน กะอีแค่ดูหนังโป๊

ทำยังกับไม่เคยดู”

“ผมไม่เคยดูจริงๆ ครับ”

ต้นหนาวหรีตาแควมมองผมอย่างพิลึก “ดูถามจริง มึงเคยมีอะไรกับผู้หญิงปะ”

“ไม่เคยครับ”

“แล้วผู้ชายล่ะ”

ผมส่ายหน้าระริก “ไม่เคยครับ”

“แล้วมึงเคยชักกว่าวปะ”

ผมก้มตาดำ จะว่าเงินก็เงินที่ถูกถามตรงๆ “ไม่เคยครับ”

“ไม่จริงหรอ มึงคนบ้าอะไร โตเท่าควายไม่เคยชักกว่าว ผู้ชายทุกคนมันต้องเคย มึงอย่ามาโกหก มันผิดศีลไม่ใช่หรอ สุราเมระยะห้ามพูดปด”

“ไม่ใช่ครับ สุราเมฯห้ามดื่มเหล้า มุสาวาทาต่างหากห้ามพูดปด”

“เออๆ นั้นแหละ มึงอย่าโกหก”

“ผมไม่ได้โกหกนะครับคุณต้น ผมไม่เคยจริงๆ”

“อมโบสถ์มาพูดกูก็ไม่เชื่อเหอะ ถ้ามึงไม่เคย มึงจะเข้าใจได้ไม่ว่าคำว่าชักกว่าวมันหมายถึงอะไร”

“ผมเป็นผู้ชายนะครับ เพื่อนผมเขาก็พูดกันบ่อยๆ ผมเข้าใจความหมายครับ แต่ผมไม่เคยทำจริงๆ”

“ประหลาดคน มึงไม่รู้หรอว่ามันมีความสุขนะเวลาที่ผู้ชายช่วยตัวเอง ถามจริง ถ้ามึงไม่เคย ทำไมมึงไม่คิดจะลอง”

“ผมเขินครับ”

“เขิน? มึงเขินอะไรนะโม”

“ก็เขินเวลาทำแบบนั้น”

ต้นหนาวหัวเราะเบาๆ “ประหลาดคน ใอันนั้นก็ของมึง มึงจะเงินทำไม เอาจี้ ถ้ามึงเงิน ให้กูทำให้ไหม กูจะช่วย มึงจะได้สัมผัสความสุขที่มึงไม่เคยได้รับ”

ผมส่ายหน้าพริต “ไม่ดีกว่าครับ”

“เฮ้อ...ยังมีคนแบบนี้บนโลก 2018 อีกหรือ” ต้นหนาวถอนหายใจรว “แล้วเวลามึงมีอารมณ์ มึงทำยังไง”

“สวดมนต์ครับ”

“สวดมนต์บทไหนมันถึงหาย”

“บทไหนก็หายครับ เพราะการสวดมนต์คือการทำให้เรามีสติ จดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง”

“เฮ้อ...ทำไมเวลาถูกคุยกับมึงแล้วรู้สึกว่าเป็นคนบาปหนาจังวะ” เป็นอีกครั้งที่ผมได้ยินเขาถอนหายใจ “แล้วมึงมันนั่งทำไร ทำไมไม่รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนกางเกง จีใส่กางเกงไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ ครับ ๆ”

ผมยิ้มอาย ๆ ไซ้ ผมสมควรอาย โตขนาดนี้แล้วยังจีใส่กางเกงอีก รีบลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนกางเกง ตั้งใจว่าอาบน้ำเสร็จจริงจะกลับมาเปลี่ยนผ้าปูที่นอนใหม่ แต่พอออกมาปรากฏว่าผ้าปูไม่อยู่บนเตียงแล้ว

“คุณตันครับ ผ้าปูที่นอนผมละ”

“กูเก็บให้แล้ว เตียวกูพาไปซื้อใหม่”

ผมอึ้งนิด ๆ เพราะผ้าปูที่นอนมันเปื้อนฉี่ แต่เขามาเก็บให้ผมนี่นะ ที่สำคัญผมว่ามันไม่ใช่นิสัยของเขาสักเท่าไร เพราะก่อนหน้านี้ผมจะย้ายเข้ามา ห้องหับก็รกรุงรัง ไม่เก็บข้าวของด้วยซ้ำ

“ที่จริงคุณตันไม่ต้องเก็บให้ก็ได้นะครับ ผ้าปูมันเปื้อนฉี่ผมผมเก็บเองได้”

“ไม่เป็นไร ก็ทำให้มันฉีกแตกนี่หว่า”

“ขอบคุณครับ” ผมยิ้มให้เขา ซึ่งใจที่เขาช่วยเหลือแม่มันจะไม่ใช่เรื่องใหญ่โตสำหรับคนอื่น แต่สำหรับผม การช่วยเหลือเพียงนิดก็นับว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก “แล้วผ้าปูผมอยู่ไหนครับ เดี่ยวผมจะเอาไปซัก”

“ไม่ต้องซักหรอก เดี่ยวกูพาไปซื้อใหม่”

“ไม่เป็นไรครับคุณตัน ผ้าปูผืนนั้นผมเพิ่งซื้อมาไม่นาน ผมซักก็เอามาใช้ใหม่ได้” ผ้าปูที่นอนผืนหนึ่งตั้งหลายร้อย ผมไม่อยากซื้อใหม่ อะไรที่ประหยัดได้ผมก็ควรประหยัด ด้วยฐานะทางบ้านก็ไม่ได้ร่ำรวยเลย

“ก็กูบอกว่าจะซื้อให้ แต่งตัวเสร็จหรือยัง ไปกินข้าวข้างนอกกัน”

“เสร็จแล้วครับ ว่าแต่คุณตัน...เอ่อ อารมณ์ลงแล้วเหอครับ”

“ทำไม ถ้าอารมณ์กูไม่ลง มึงจะให้กูเอามึงเหอ ถ้าฉันกูเปลี่ยนใจไม่ไปกินข้าวแล้ว กินมึงแทนแล้วกัน”

ผมโบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน “ไม่ใช่แบบนั้นครับ ถ้าอารมณ์ยังไม่ลง ผมจะได้พาสวดมนต์ แฮ่ๆ” ผมยิ้มเป็นๆ

ต้นหนาวอมยิ้ม เดินเข้ามาหาแล้วชะงักหน้าเข้ามาใกล้จนจมูกแทบจะชนกัน “บางครั้งมึงก็อ่อยกูโดยไม่รู้ตัวนะ นะโม”

ผมเกาหัวยิกๆ อ่อยเขาเหอ อ่อยยังงีหว่า

ต้นหนาว Talk

การใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยปีแรกเป็นสิ่งที่ผมสนใจ
ไม่น้อย กับการเรียนไม่ใช่ปัญหาในชีวิต แต่สิ่งที่น่าจะเป็นอุปสรรค
ก็คือกฎระเบียบที่บังคับให้นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งต้องมาอยู่หอใน แถม
ต้องอยู่ร่วมกับรุมเมทซึ่งเดาไม่ได้ว่าเป็นใคร มาจากไหน โดยนิสัย
ผมเป็นคนค่อนข้างมีพื้นที่ส่วนตัว เรียกว่าไม่ชอบยุ่งกับใครนัก
ยกเว้นเพื่อนสนิทซึ่งก็มีอยู่ไม่มาก จึงไม่ชอบที่ต้องมาอยู่ร่วมห้อง
กับคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน

วินาทีแรกที่เจอกับผู้ชายหน้าชื่อ ๆ แต่งตัวเซ็กซี่ เหมือนหลุด
ออกมาจากสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น แถมคำพูดคำจาก็ดูสุภาพจน
ผมอดคิดไม่ได้ว่ากำลังกวนประสาทผมอยู่หรือเปล่า ก็ได้แต่คิดในใจ
ว่าน่าจะอยู่กันไม่รอด ให้นานสุดไม่เกินอาทิตย์แน่ ๆ คงมีใครคนใด
คนหนึ่งต้องย้ายออกจากห้องนี้ไปอยู่ห้องอื่น

ผู้ชายบ๊ออะไรเล่นตุ๊กตา แถมยังเป็นตุ๊กตาเณรน้อยอีกต่าง
หาก

ทว่าสิ่งที่ผมคิดในตอนแรกว่านะโมตั้งใจใช้ความสุภาพและความซื่อเพื่อทวนประสาทผม กลับค่อย ๆ หายไป ดูจากท่าทางแล้วความใสซื่อ ความสุภาพ น่าจะออกมาจากตัวตนที่ถูกเลี้ยงดูมาแบบนั้นมากกว่าการเสแสร้งแกล้งทำ ไป ๆ มา ๆ กลายเป็นว่า ท่าทาง คำพูด การกระทำที่ผมเคยขัดตา กลายเป็นพฤติกรรมที่ทำให้ผมนึกเอ็นดูอย่างอดไม่ได้ นะโมตัวโตเกือบเท่าผม แต่ผมกลับมองรอยยิ้มและเสียงหัวเราะนั้นเหมือนเด็กคนหนึ่งที่เราพิชสงและเล่ห์เหลี่ยม

มันจะมีผู้ชายอายุสิบเก้า ยี่สิบ คนไหน ที่กลัวผู้ชายข่มขืนถึงขนาดใส่กางเกง แทนที่จะสู้ผมก็ได้ เพราะตัวเราทั้งคู่ก็ไม่ต่างกันมาก

“มองอะไรหรือนะโม”

“ผมไม่ได้มองจะขโมยอะไรนะครับ”

“ถูกก็ไม่ได้ว่ามึงจะขโมย แต่กูถามเฉย ๆ กูเห็นมึงขึ้นมาบนรถแล้วมองใหญ่เลย”

“อ้อ ข้างในรถมันสวยดีครับ คันนี่แพงไทม์ครับคุณตัน”

“ก็ไม่นะ ล้ากว่า ๆ”

“ล้ากว่า! พุทโร ธัมโม สังโฆ” นะโมอุทานตาตั้ง

“ตกใจเวอร์ไปปะ”

“ไม่หรอกครับ ตั้งล้านเลยเหวอ ทำไมมันแพงจัง เงินตั้งล้านกว่า ชาตินี้ทั้งชาติผมจะหาได้ไหม นี่เป็นบุญกันนะเนี่ยที่ได้นั่งรถแพงขนาดนี้”

ผมอดหัวเราะไม่ได้จริง ๆ เป็นบุญกัน คิดได้นะอ่ะ “อยากนั่งบ่อย ๆ ไหมล่ะ”

นะโมยิ้มแห้ง ๆ “ใคร ๆ ก็อยากนั่งรถสบาย ๆ ทั้งนั้นแหละครับ แต่ในเมื่อเราไม่สามารถบันดาลทุกอย่างได้ตามที่เราหวัง สิ่งที่เรา

ทำได้คือพอใจในสิ่งที่มี เรามี ผมนคงมีโอกาสได้แค่นั่งรถคุณตันครั้งนี้แหละครับ คงไม่มีปัญญาซื้อขีบเองแน่นอน”

“ถ้าซื้อเองไม่ได้ ก็เป็นเมียญาติ รถผัวก็เหมือนรถเมีย รถกูก็เหมือนรถมึง มึงอยากรนั่งตอนไหนก็นั่งได้เลย”

นะโมหันมองผผด้วยท่าทางงงๆ ก่อนจะยิ้มแห้งๆ ออกมา “แฮะๆ ผมเป็นผู้ชายครับ จะเป็นเมียคุณตันได้ยังไง”

“ได้สิ เดียวถึงเวลากูบอก” ผมยักคิ้วให้ ส่วนอีกคนก็เกาหัวอีกๆ คงจะงงๆ นั้นแหละ เด็กเอ๋ยเด็กน้อย

ผมพานะโมมาที่ร้านอาหารที่อร่อยสุดเท่าที่ผมเคยกินมา แม้จะอยู่ไกลสักหน่อย ระยะทางก็ไม่ใช่อุปสรรค มาถึงร้านนะโมก็ไม่กล้าสั่งอะไรมาก ผมเลยจัดการสั่งเมนูที่คิดว่าอร่อยมาแทบทุกอย่างหวังให้นะโมได้กินของดีๆ รสชาติอร่อยๆ พอพนักงานยกมาเสิร์ฟก็เต็มโต๊ะเลยทีเดียว

เท่าที่ผมฟังเรื่องราวของนะโม ครอบครัวของเขาไม่ได้ร่ำรวย เห็นบอกว่ายากจนด้วยซ้ำ ที่ผ่านมาคงใช้จ่ายกันอย่างประหยัด โอกาสที่จะได้กินอาหารหรูๆ แพงๆ คงยากไม่น้อย ผมไม่ลังเลเลยนะที่จะพาเขามากินเมื่อมีโอกาส ไม่ใช่เพราะความสงสาร แต่เพื่อตอบแทนในความมีน้ำใจของนะโม เพราะตั้งแต่ย้ายเข้ามาเป็น 룸เมทกัน ชีวิตผมหลายๆ อย่างดูเปลี่ยนไป มากสุดคือสภาพความเป็นอยู่ในห้องที่ดูเป็นระบบระเบียบ สะอาดสะอ้านขึ้น

“โห! คุณตัน เลี้ยงโต๊ะเงินเหวอครับ ทำไมมันเยอะจัง ทานกันแค่สองคน ทำไงจะกินหมด”

“เอาน่า กินเถอะ รับรองอร่อยทุกอย่าง” ผมยิ้ม แล้วตักเมนูเด็ดไปใส่จานให้นะโม “กินนี่ดู ของโปรดกู”

“ขอบคุณครับ” นะโมตักชิม ดูจากสีหน้าก็พอใจรสชาติอาหาร

ไม่น้อย “อร่อยจริงด้วย”

“ถ้าอร่อยก็กินเยอะๆ” ผมยังคงตักเมนูนั้นเมนูนี้ใส่จานให้คนตัวเล็กกว่าเรื่อย ๆ ดูท่าทางแล้วนะโมคงไม่เคยกินมาก่อนแน่ ๆ แต่เขาก็กินแบบมีมารยาท ไม่ได้ตะกละมูมมามอะไร ทว่าในสายตาผมท่าทางนั้นเหมือนเด็กตัวน้อย ๆ ได้ลิ้มลองอาหารรสชาติแปลก ๆ มากกว่า

“อืมแล้ว” นะโมยัดตัวพลงตักตักตัวเองเบา ๆ “อาหารเหลือตั้งเยอะ ห่อกลับได้ไหมครับคุณต้น”

“ห่อทำไม อยากได้อะไรไปกินที่ห้อง สั่งใหม่เลย”

“ไม่ได้อยากกินอะไรครับ แต่เสียดายของพวกนี้มากกว่า ดูสิเหลือตั้งเยอะเลย ผมขอห่อไปฝากเพื่อนแล้วก็น้องหมาที่ห่อได้ไหมครับ เห็นมีตั้งหลายตัว”

“จะเอาของกินเหลือไปฝากเพื่อน มันดูไม่เหมาะหรอกโม มึงสั่งใหม่เลยดีกว่า”

“ไม่เอาครับ ขอห่อพวกนี้ดีกว่า บางจานตักแค่คำสองคำเองนะครับ ไม่ใช่ของเหลือหรอก แล้วเพื่อนผมเขาก็ไม่ถือด้วย ตอนอยู่ที่บ้าน ผมเอาข้าวกันบาตรมาให้ เขาก็กินกับผมด้วย” นะโมนิ่งไปสักพัก ผมเห็นคิ้วเรียวขมวดเล็กน้อย “หรือว่าคุณต้นอายหรือเปล่าครับ ถ้าจะให้ห่อกลับ งั้นผมไม่ห่อก็ได้ครับ นี่มันร้านอาหารหรูนีเอนะ ไม่ใช่ร้านอาหารแถวบ้านผม ที่เหลือจะห่อกลับได้ ขอโทษนะครับพอดีผมลืมนึกเรื่องนี้เลย” นะโมยิ้มแหย ๆ

ผมมองคนตรงหน้าแวบหนึ่งก่อนยกมือเรียกพนักงาน “เช็คบิลครับ แล้วก็รับกว่นห่ออาหารที่เหลือนี้ด้วยนะครับ”

พอพนักงานรับคำแล้วเดินจากไป นะโมก็รีบเอ่ยขึ้น “คุณต้นห่อได้ด้วยเหอครับ พนักงานจะมองว่าคุณต้นงกหรือเปล่า”

“ถ้าเป็นคนอื่นบอก กูคงไม่ให้ห่อ แต่มึงเป็นคนขอใจ กูเลยตามใจ”

“ตามใจผม” นะโมยิ้มกว้าง “คุณดันใจดีจัง ขอขอบคุณนะครับ”

รอยยิ้มของคนตรงหน้าช่างสดใสและใสซื่อ จนผมอดที่จะยื่นมือข้ามโต๊ะไปบีบผมของนะโมไม่ได้ ผมไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมเวลาอยู่ใกล้นะโม รู้สึกว่าตัวเองอ่อนโยนลงมาก หรืออาจเพราะผมเป็นลูกชายคนเดียวไม่มีพี่น้อง การที่นะโมเข้ามาแม้จะอายุเท่ากันแต่พฤติกรรมที่สดใสซื่อของเขาก็เหมือนลดอายุ ทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองเหมือนมีน้องชายเข้ามาในชีวิต เหมือนที่ผมอยากมีมาตลอด

“ค่าอาหารหนึ่งหมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาทค่ะ”

ผมรับบิลจากพนักงานมาดู กำลังจะหยิบบัตรเครดิตส่งให้ แต่นะโมก็ถามขึ้นก่อน

“เท่าไรนะคะครับ”

“หนึ่งหมื่นหนึ่งพันห้าร้อยบาทค่ะ”

“ฮะ!? พุทโธ ธัมโม สังโฆ หนึ่งหมื่นหนึ่งพันห้าร้อย นั่นค่าอาหารหรือหนักยศ.ครับ ทำไมมันเยอะจัง พี่เช็กผิดหรือเปล่าครับ”

“ไม่ผิดนะคะ เป็นยอดรวมทั้งหมดค่ะ”

“นะโม พนักงานคิดถูกแล้ว อาหารในร้านนี้ก็ราคาประมาณนี้แหละ ดูสิ กูสั่งมาตั้งเยอะ แล้วกูก็ส่งกลับห้องอีกชุดด้วย เผื่อหิวรอบดึก” ผมหันไปอธิบายให้อีกคนฟัง ก่อนยื่นบัตรเครดิตให้พนักงาน

นะโมหยิบกระเป๋าใส่ตังค์ตัวเองเปิดหยิบเงินขึ้นมานับ ผมสังเกตเห็นสีหน้าเขาไม่สู้ดีนัก “คุณดันครับ ตอนนี้มีอยู่สามพันเอง ผมให้คุณดันพันห้าก่อนได้ไหมครับ ส่วนที่เหลือเดี๋ยวผมทยอย

จ่ายให้ทีหลัง”

“ให้ค่าอะไร”

“ก็ค่าอาหารไงครับ พอดีเงินผมไม่พอ”

ผมหัวเราะเบาๆ “ไม่ต้องช่วยกุहारหรอก ก็บอกว่าจะพามา กิน มื้อนี้ถูเลี้ยง”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมเกรงใจ อาหารตั้งหมิ่น ให้ผมช่วยหารเถอะ แต่ผมต้องขอทยอยจ่ายนะครับ”

“ฟังนะ นะโม กูบอกว่าถูเลี้ยงมึง อย่าเข้าชี้ ถือชะว่าเลี้ยง ขอบคุณที่มึงทำความสะอาดห้องก็แล้วกัน”

ดวงตาของอีกคนยังมีแววเกรงใจให้เห็น แต่ก็ไม่กล้าขัดใจผม จึงต้องยอมรับในสิ่งที่ผมตัดสินใจ “ขอบคุณนะครับคุณต้น แต่คราวหน้าไม่ต้องพาผมไปเลี้ยงอาหารแพงๆ แบบนี้แล้วนะครับ แพงขนาดนี้ กินแล้วผมจะกล้าอุจจาระไหม ผมเสียดาย”

เฮ้อ! ผมถอนหายใจพลางหัวเราะ ไม่กล้าอุจจาระเพราะเสียดายอาหารแพง นะโมเอียนนะโม คิดได้นะ!

หลังจากพนักงานเอาบัตรมาคืนพร้อมอาหารที่สั่งใส่ถุงและที่ใส่ห่อแยกต่างหาก เราสองคนก็กลับหอ มาถึงนะโมก็ขอแยกตัวเอาอาหารไปให้น้องหมาจรจัดที่อยู่ข้างรั้ว ผมเลยเดินตามไปด้วย

“โม เอาอาหารที่ห่อมาทั้งหมดให้น้องหมาเลยนะ ส่วนที่จะเอาไปฝากเพื่อนก็เอาที่สั่งมาใหม่ไปให้”

“โห! ที่ห่อมามันเยอะมากเลยนะครับ ผมแบ่งไว้ไม่ได้หรอก”

“ไม่ต้องแบ่งหรอก น้องหมาตั้งเยอะเดี๋ยวมันไม่อิ่ม อาหารที่สั่งมาใหม่ก็ตั้งเยอะ กินไม่หมดหรอก”

“โอเคครับ”

นะโมเทอาหารใส่จาน ซึ่งผมก็ไม่ว่าเขาเอามาจากไหน แต่

เดาว่านะโม่น่าจะแวะมาเลี้ยงสุนัขจรจัดพวกนี้ก่อนหน้านี้แล้ว เพราะ
คู่มืออุปกรณ์เตรียมพร้อม และน้องหมาก็ดูคุ้นชินกับนะโม่ เพื่อให้มัน
เร็วขึ้น ผมเลยเดินไปช่วย พอเสร็จก็เดินกลับขึ้นห้องเตรียมพักผ่อน

ผมให้นะโม่อาบน้ำก่อน กระทั่งอาบเสร็จกันทั้งสองคนก็
เตรียมนอนพักผ่อน ผมเห็นนะโม่มันยืนมองเตียงนอนตัวเองอยู่
พักหนึ่ง ก่อนจะหันมาหาผม

“คุณตื่นครับ ผมลืมซื้อผ้าปูที่นอน”

“เออ จริงด้วย ภูก็ลืมไปเลย งั้นคืนนี้มึงมานอนกับภูก่อนก็ได้
เดี๋ยววันหลังภูพาไปซื้อใหม่”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมเอาผ้าเช็ดตัวมาปูก็ได้”

“แล้วจะเอาผ้าอะไรห่ม ที่สำคัญเตียงมึงก็ต้องเปื้อนฉี่มึงด้วย
นั่นแหละ ยังไม่ได้ทำความสะอาดเลย คืนนี้มานอนเตียงภูก่อนก็ได้
ตามนั้น” ผมสรุปปิดโอกาสให้นะโม่บ้ายเปี๊ยะ สุดท้ายก็ต้องมานอน
ที่เตียงผมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่กว่าจะได้นอน ผมก็ต้องนอนฟัง
มันสวดมนต์นานสองนาน แต่เหมือนนะโม่จะสวดเสียงเบาลงมาก
คงเกรงใจผมนั่นแหละ

“ผมปิดไฟเลยนะครับ” ผมพยักหน้า นะโม่ก็ลุกไปปิดไฟก่อน
เดินกลับมาล้มตัวลงนอนข้าง ๆ กัน ผมจึงเอื้อมมือไปปิดสวิทช์
โคมไฟ

“ทำไมมึงไปนอนติดขอบเตียงขนาดนั้น เดียวก็ตื่นตกลงไป
ตายห่าเหวอก”

“ผมกลัวคุณตื่นจะอึดอัดนะครับ”

“ภูพูดหรือยัง” ผมหันนอนตะแคงแล้วเอื้อมมือข้ามไปโอบตัว
คนตัวเล็กกว่าเพื่อดึงให้ขยับเข้ามาใกล้ผม “ขยับมาเดี๋ยวตก”

ศีรษะนะโม่ขยับมาแตะไหล่ผม ในขณะที่มือของผมข้างที่โอบ

ตั้งคนตัวเล็กกว่ายังคงพาดลำตัวของนะโมไว้เช่นนั้น

“คุณตันครับ ผมขยับมาแล้ว”

“แล้วไง”

“มือคุณตันนะครับ”

“อึดอัดเหวอ”

“เปล่าครับ ผมกลัวคุณตันอึดอัดมากกว่า”

“ใครบอก ปกติถูกอดหมอนข้างทุกวัน”

“คุณตันมีหมอนข้างด้วยเหวอครับ ทำไมผมไม่เคยเห็นเลย”

บทจะข้างสังเกตุก็สังเกตุจริง ๆ นะ “กูเพิ่งเอาไปทิ้งก่อนที่มึงจะย้ายเข้ามา นอนได้แล้ว กู่วง”

“ฝันดีนะครับคุณตัน”

“อ้อ ฝันดี”

ผมมองคนนอนเคียงข้างในความมืด ก่อนจะค่อย ๆ ปิดเปลือกตาลงพร้อมกับรอยยิ้มเล็ก ๆ ที่มุมปาก